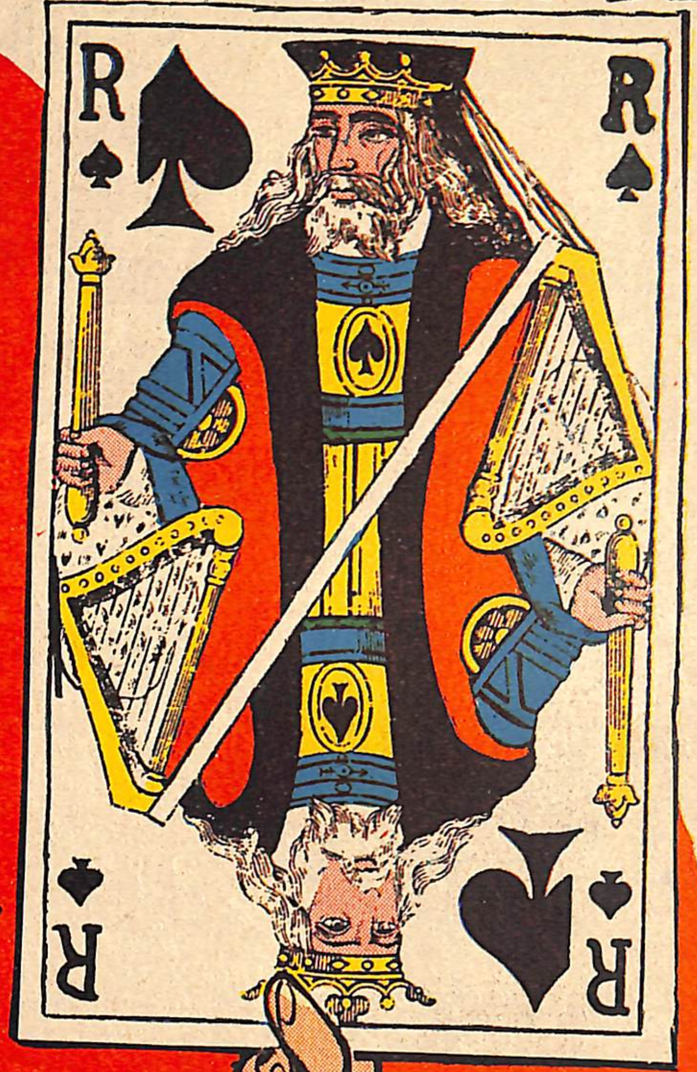
14-77

Akbaba

Kıbrıs'ta görev yapan askerlerimizin maaşına zam yapılıyor. — Gazeteler —

— Bas karayı...
Al parayı!...

AKBANK

SERMAYESİNİ

600 MİLYON

LİRAYA YÜKSELTTİ

AKBANK 1977

SERMAYE	600 MİLYON
İHTİYATLAR	665 MİLYON
TOPLAM	1 MİLYAR 265 MİLYON

MEVDUAT	24 MİLYAR 129 MİLYON
PLASMANLAR	23 MİLYAR 71 MİLYON
İŞTİRAKLER	817 MİLYON
SABİT KIYMETLER	601 MİLYON
KÂR	353 MİLYON
AKTİF YEKÛNU	29 MİLYAR 594 MİLYON
ŞUBE ADEDİ	505
PERSONEL ADEDİ	8154

SAYIN HALKIMIZIN
DEĞERLİ MUDİ VE MÜŞTERİLERİMİZİN
ESİRGEMEDİKLERİ İLGİ VE GÜVENE
ŞÜKRANLARIMIZI TEKRARLARIZ

AKBANK

güveninizin eseri

Ak—14

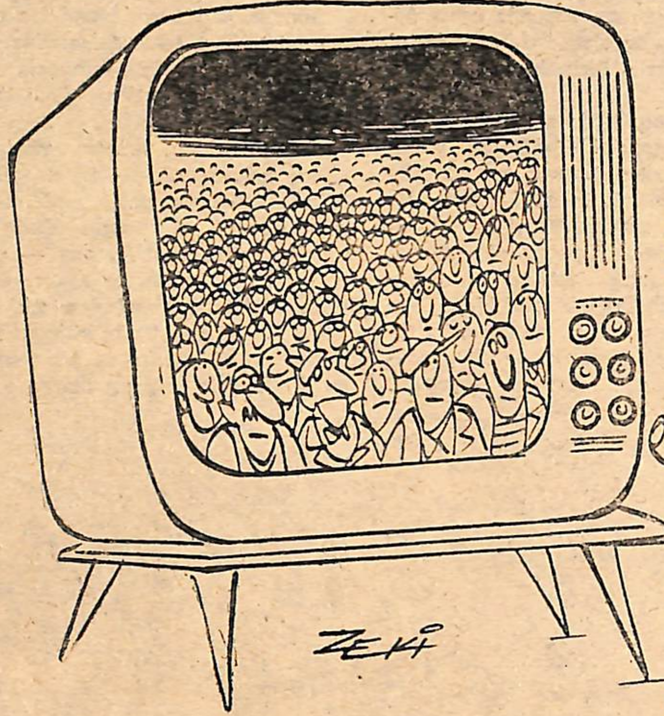
REPRO

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 14 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 30 Mart 1977 — Fiatı 250 Kuruş

— Televizyondan en çok yararlanan parti, Adalet Partisi —

ÖZGÜRLÜK GASPETME ÖZGÜRLÜĞÜ (2)

DAHA geçtiğimiz hafta bu sütunlarda, bazı gazete okurlarına yapılan saldırılara değinmiştik. Yazımız daha baskıdan çıkmadan, durumun korkutuculuğu bir kez daha vurgulandı. Köklü bir basın kuruluşu, ağırbaşlı bir gazete, güpegündüz kendini bilmez bir grubun saldırısına uğradı. Yayın müdürü yumruklandı, camları kırıldı.

Cumhuriyet Gazetesine yapılan saldırıyı tüm nefretimizle kınıyoruz. Bu saldırı Cumhuriyet'e değil de sözgelimi Son Havadis'e yapılmış olsaydı yine kınardık. Çünkü saldırının hedefi belirli bir düşünce tarzı değil, düşüncenin kendisi olarak görülmelidir. Her şeyden önce anlatma özgürlüğüne sataşılmış, gerçeğin yüzüne okkalı bir tükürük yapıştırılmıştır.

Toplumları hayvan sürülerinden ayıran, güçlünün aklına estiğinde güçsüzü ezivermesinin önüne geçen — ya da geçmeye çalışan — özellik, hak kavramıdır. Haklı olduğunuzu birtakım gerçekleri ortaya dökerek kamuoyuna duyurursunuz. İnandığınız doğruları ve yanlışları anlatırsınız. Bağımsız düşünce bunları inceleyerek sonuçlara varır. Özgür toplumlar için bunun başka yolu yoktur.

Tartışan iki adamdan biri eline bir sopa geçirip öbürünün kafasına indirirse, bu onun haklılığını gösterir mi? Sopayı kafasına yiyen, bıçağı çekip karşısındakinin ciğerini deşerse, hak el mi değiştirmiş demektir? Bıçaklı haklılık da tabancalı haklılık karşısında haksızlığa dönüşmez mi? Bu nerede biter?

İnsanca bir düzen içinde yaşamak isteyenlerin inandıkları, değer verdikleri her şey, anlatma özgürlüğüne dayanır. Bu yoksa, ne demokrasi, ne eşitlik, ne de adalet vardır. Sırtını kaba kuvvete dayamış tek bir ses, kendi çıkarları doğrultusunda uzanan kendi yapay gerçeğini haykırır durur. Bunun dışındaki tüm sesler, karabasanlardaki gibi daha gırtlaktayken bastırılır. Anlatma özgürlüğü yoksa, gerçeğin ne olduğunu kimse bilemez. İnsan davranışlarına yön veren tek etken korku olur o zaman.

Düşüncelerin yanlışlığı, ancak başka düşünceler dile getirilerek kanıtlanabilir. Kişiler için de, gruplar için de bu böyledir. Tartışma sırasında sinirlerine yenilip kavga eden bir adamı belki hoşgörebilirsiniz. Ama bu kavga bilinçli olarak, önceden tasarlanarak, sırf bilek zoruyla ağız kapamak ve yıldırmak amacıyla başlatılmışsa, hoşgörülecek yanı yoktur.

Hele anlatma özgürlüğüne yönelen saldırı, varlığını demokrasiye borçlu olan bir siyasal örgüte bağlı kişilerce gerçekleştirilmişse, ancak lânetlenebilir. Kendini inkârdan başka bir şey değildir bu gövde gösterisi.

Bay Demirel'in yüksek kürsülerden kalabalıklara verdiği söylevlerde gerçekleri dile getirmediğine inanabilirsiniz. Demirel'e inanmadığınızı açıklamanızda, hattâ içinizden «Şu adam kürsüden düşüverse,» diye geçirmenizde bir yanlış taraf yoktur. Ama Bay Demirel'i zorla susturmaya, ya da kürsüden aşağı itmeye kalkarsanız, işte bu çok yanlış olur. Bay Demirel kendi istediğini, siz de kendi istediğinizi söyleyebilmelisiniz.

İki haftadır aynı konuyu deşmekten sıkılmadık biz. Gerekirse on kez daha yazarız. Kanıksanmış şeyler okumak hiçbir şey okuyamamaktan, kanıksanmış şeyler yazmaksa, yazmak özgürlüğünün elden gitmesinden çok daha iyidir.

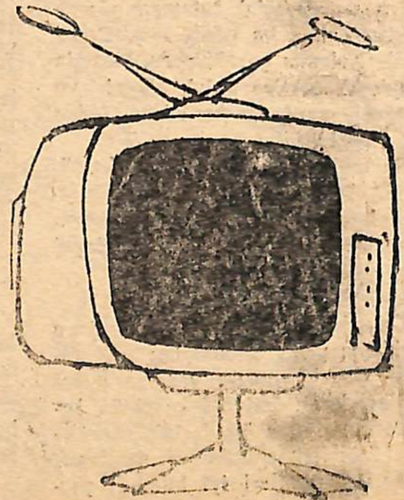
Her gün biraz daha bataklığa benzeyen yeryüzünde tutunacak çok az dal kaldı. Düşünme ve düşündüğünü anlatabilme özgürlükleri, bunların bellibaşlıları. Bu dallar ne olursa olsun kesilmemelidir.

AKBABA

YAZISIZ

BİR başkaydı bizim zamanımızın öğretmen okulları. Öğretmenlerimiz Ata'ya saygılı, rozetini yakamıza taktığımızda yakamıza asılmayan, bizleri kurt masallarıyla afyonlamağa çalışmayan dengeli kişilerdi... Bizler de hepimiz ayrı ayrı birer Atatürk. Bıraktığı yerden sürdüreceğiz yarım kalmış yapıtını. O biryerlerden almış, biryere dek getirmiş Türk Ulusunu. Oradan öteye de bizler götüreceğiz...

Yurdun pırıl pırıl geleceğine değğin pembe düşlerle bitirdik okulu. Herbirimiz gittiğimiz yerlerde göreve başladık.

«Atatürk'ün bıraktığı yerden sürdüreceğiz..» dedik, sıvadık kolları.

«Nah sürdürürsünüz! dedi Rüfailer.

«Çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkarmak üzere burdan öteye biz götüreceğiz Türk Ulusunu...» dedik.

«Nah götürürsünüz!...» dedi Rüfailer.

Ve de onlar haklı çıktılar.

Öğrencilik günlerimizi anımsıyorum da.. Meslek dersleri öğretmenimiz o günün konusunu işlerken arada ses tonunu değiştirip, birden bağırıverirdi:

— Eğitimin amacı çocuğu hayata hazırlamaktır!.. Bunu unutmayın.

Özel olarak unutmağa çalışsak bile unutamazdık; öylesine çok yinelemişti bu sözü.

Meslek derslerini dinlerken, gelecekteki öğrencilerimizden başka, doğmalarına neden olacağımız kendi öz çocuklarımızı da düşünürdük. Gençlik düşleri işte.. Sıra arkadaşım Necmi:

— Ben bir düzine çocuk yapacağım, derdi. Öyle eğiteceğim ki onları...

Meslek derslerinde sınıfın en iyisiydi Necmi. Benim durumum pek parlak olmadığından yarım düzineden öte geçemiyordum.

Onu da yapamadım, çeyrek düzinede kaldım.

Az ya da çok, o bir yana da eğitimleri?... Ne yapacaktık?.. Çocuğu hayata hazırlıyacaktık. Eğitimin amacı buydu. Peki çocuğumuzu hazırlıyacağımız hayat nasıl birşey?.. Hayat deyip gözlerimizi kapadığımızda neler düşleriz? Sokağa salıverilen çocuğumuz ne gibi güçlüklerle karşılaşacak, bunların üstesinden nasıl gelecektir? Basamakları başarıyla çıkabilmesi için ne gibi becerilerle donatılması gerekir?...

İşte bu konularda kafa patlatıp çocuklarımın daha sağlıklı eğitimi için yöntemler saptamağa çalışırken Necmi geldi aklıma. Benden önce evlenmişti o. Düzine konusunda o da dediğini tutamamış ama sekize dek çaba göstermiş. Deneyimleri olması gerekiyordu. Pratiğin içindeydi. Ayrıca ilgisi, bilgisi ve yeteneği vardı bu konuda. Ondan yararlanabilirdim.

Bir mektupla durumu açtım kendisine. Geleceğimi bildirdim. Karşılık olarak bana seve seve yararlı olmağa çalışacağını yazdı. Hangi gün geleceğimi bildirdi.

* * *

Çalışmaları başlatmazdan önce açıklama yaptı arkadaşım:

— Çocuklarımızın yaşama uyum sağlamalarını istiyorsak günün koşullarını, değer ölçülerini, sorunların çözümlenmesinde yararlanılacak yolları yöntemleri iyi bilmeli; yavrularımızı ona göre eğitmeliyiz. İşte burada yanılıyor birçoğumuz. Koşullandırmaları günün değer ölçülerine uygun yapmıyoruz. Bizim verdiğimiz değer ölçüleri günün geçerli değer ölçüleriyle çelişiyor. Bu bakımdan çocuklarımız uyumsuz oluyor, başarı sağlıyamıyorlar. Doğruluk, dürüstlük, sözünün eri olma, hakkı hukuka saygı gibi günümüzün bizde çoktan eğittiği klâsik değer ölçüleriyle zaman yitiriyoruz. İşte ben, böyle bir durum saptaması yaptıktan sonra çalışmalarımı geliştirdim.

— Ama o saydığın değer ölçülerini vermezsek...

— Anlıyorum, sonunda ezen sömüren kişiler olarak yetişeceklerini söyliyeceksin. Bir noktayı unutuyorsun dostum. Biz eğitim görevlileri olarak bütün toplumu böyle yetiştireceğiz. Hepsini üçkâğıtçı yapıp cambaz çıkardığımızda ne olacak? Aldanır, sömürtür mü kendini bu adamlar?... Sömürtmeyince sömüren de olamaz. Kendiliğinden sosyal adalet sağlanır... İşte bu amacı hedefleyen, belirttiğim gibi bir eğitim düzeni yaygınlaşıp, yetişenlerin tümünü kapsıyacak. Ben kendi çocuklarıma öncelik vermiş oluyorum.

Yeteneklerini saptayarak gelecekteki mesleklerine yönelik çalışmalar yapmalarını bile sağladım.

Bahçeden çocukların sesleri geliyordu. Necmi saatine baktı:

— Genel durum provası başlamış, gel izleyelim, dedi.

Bir kapıdan evin bahçesine çıktık.

Ortalık pazaryeri, panayır karışımı birşey. Her kafadan bir ses çıkıyor, herkes birşeyler yapıyor. Biri öbürünü boğazlamış tahtadan bir bıçakla kesmeğe çalışıyor. Biri yanındakinin ceplerini kendi cebine aktarıyor.. Bir başkası sedyeyle gelmiş bir yaralıya üç ay sonra gelmesini söylüyor. Kırmızı yanınca gazlayan araba, direği sıyırdıktan sonra yayayı çiğnedi, geçti. İlerdeki büfede durdu. bir gazete aldı, arkasını çevirdi. Bakar bakmaz bağırıp çağırmağa, ağlayıp dövünmeğe başladı:

— Tüh ulan, tüh be! Ali Kemâl'in serçe parmağı çıkmış!...

Hıçkırıklarla boğulan büfeci gözlerini kâğıt mendille kurulayarak avutmağa çalıştı onu:

— Üzülme kardeşim, beterin beteri vardır... Başparmağı ya da orta parmağı çıkabilirdi...

Ardı ardına dizilmiş TIR kamyonları göründü.. Deprem yardımı getiriyorlar. Çocukların ellerindeki direksiyon simitlerinin ortasına gerili TIR yazısından anlaşılıyor o türden araç oldukları... Yardımları teslim alacak görevlinin ardından geçip ortadan yitiyorlar. Görevli:

— Nereye gitti bu kamyonlar, gören yok mu? diye soruyor.

İyiliksever bir yurttaş:

— Şuradan bir hışırtı geldi kulağıma... diyerek yanındaki ağacın üst dallarını işaret ediyor kaşlarını kaldırarak. Bir başkası iki elinin işaret parmaklarını çaprazlamış,

— Bu yöne gittiler, diyerek onu yalanlıyor.

Gümrük kâğıtlarında mobilya olarak gösterilen, tahta talaşından yapılmış talaş tahtaları kamyonlar, at arabaları ve bisikletler dolusu taşınıp ihraç ediliyor..

Çalanın çaldığı, vuranın vurduğu elinde kalmış, adam öldüren elini kolunu sallıyarak çekip gidiyor... Ne tutan var, ne soran... Şarkılar, türküler, uçtu uçtular, ana — çığrışmaları, kabadayı nağraları, kaynana zırıltıları, hepsinden sık duyulan ahlâk, fazilet gibi sözcükler...

Bu gürültü patırtı ve karmakarışıklık arasında koltukta oturan tombul oğlan çarptı gözüme. Ellerini keyifle ovuşturarak görünümünü izliyor;

— Böyük Türkiye.. Böyük Türkiye.. diye söyleniyordu.

Ona baktığımı gören Necmi;

— Çok yetenekli değil mi? dedi. Yükseleceği mevkii şimdiden daha görür gibiyim.

— Öyle.. dedim. Maşallah kılı bile kıpırdamıyor, bildiğini okuyor.

— Şimdi örneklemeler daha ayrıntılı prova edilecek. Oturalım şöyle de onlar hazırlanırken biz çaylarımızı yudumlayalım.

Bu arada çocuklar hazırlıklarını bitirmişlerdi. İkisi soyunup boks eldivenleri takmışlar... Hakem kılığındaki başlama düdüğünü öttürdü, başladılar. İki yumruk karşılarındakine vurmuşlarsa, üçüncüyü hakeme patlatıyorlar. Boksörlerden karayağız olanı bir ara ardı ardına üç yumruk patlattı hakeme. Hakem yere düşünce de üstüne çullanıp boğazına sarıldı.

Kıvançla konuştu arkadaşım:

— Bu oğlumdan çok umutluyum. Spora karşı büyük yeteneği var. Şimdiden daha resmi karşılamalara çıkmış yetişkin bir sporcu gibi davranıyor, görüyor musun..

Öbür çocuk hakemi boğazlamakta olan rakibini kucaklıyarak bir kenara çekti. Dudak büktü arkadaşım:

— Bak işte bunun spora karşı ilgi ve yeteneği oldukça yetersiz. Spor ahlâkındaki yeni gelişmelerden haberi yok..

Bu konulardaki yetenek ve ilgi konusunda kendimi de oldukça yetersiz saydığımdan sesimi çıkarmadım. Kurallara uyma, centilmenlik, hakem kararlarına saygı gibi gözümüzün önündeki yetenekli, yetişkin sporcunun durumuna hiç uymayan, eski birtakım ilkeler vardı belleğimin biryerlerinde..

— Şu yana doğru gidelim, diyerek koluma girdi, bahçenin başka bir köşesine doğru sürükledi beni.

Birlikte ilerlerken bir otomatiğin takırdısı geldi kulağıma. Az ilerimizde, elinde filesiyle alışverişten dönmekte olan vatandaş cansız yuvarlandı yere.

— Bir şey değil.. diyerek işin olağanlığını belirtti Necmi. Bir vatansever, Güvenlik Güçlerine ufak bir yardımda bulundu..

Genç birisiyle resmî giysili biri başka bir genci sıkıştırmışlar, birlikte pataklıyorlardı. Resmî giysili olanı, karşıt görüşlü iki genç arasındaki çatışmayı adilane biçimde ayıran güvenlik görevlisiymiş.

— Değerli, geleceği parlak bir memur olacak.. dedi Necmi.

Dümbüllü'nün takımındaki Tosun'a benzeyen tombalak birisi oradan oraya koşuyor, açık pencereleri, çöp kutularını, yerde bulduğu boş mürekkep şişelerinin ağızlarını falan kapatıyordu. Bir koşu geldi, önü açık olan ceketimin düğmelerini iilkleyerek kapattı.

— Bu da ne yahu? dedim.

Çocuğun sırtını okşadı arkadaşım:

— Anlamadın mı amcası?.. Vali olacak benim oğlum, vali!... Hem de öyle köşede bucakta kalmış iller birine değil...

Durumu anlamıştım:

— Ooo, çok başarılı maşallah. Onun bu kapatma iştahı karşısında, bulunacağı ilin bütün yapıları dernek olsa dayanmaz. Hepsini kapatır da, «Daha var mı?» der!.

Biraz daha yürüdük.

İki üç yaşlarında görünen küçük bir çocuk eski bir radyo kabininin içine oturmuş, oynuyordu. Birkaç kişi vardı çevresinde:

— Kalk oradan, senin yerin değil orası... diyorlardı.

O da olumsuz anlamda başını iki yana sallıyor, kutunun kenarlarına sımsıkı tutunarak:

— Kalkmıyacam işte... diyordu.

Necmi açıkladı:

— Çok önemli bir kurumumuzun başına istenenden iyi genel müdür olabilir.

Çocuklara sordu:

— Nasıl, çalışmaları başarılı mı? En büyükleri yanıtladı:

— Hem de nasıl... Hem kalkmıyor, hem de çine ediyor!..

— Çok güzel...

Çalışmaları bir süre daha izledikten sonra Necmi'ye:

— Seni yürekten kutlarım arkadaşım, dedim. Çocuklarının geleceğini şimdiden güvence altına almışsın. Zaman geçirmeden ben de başlıyayım.

Ve başladım. Şimdi benimkileri de bu ileri eğitim yöntemleriyle yetiştiriyorum.

Kenan AKINCI

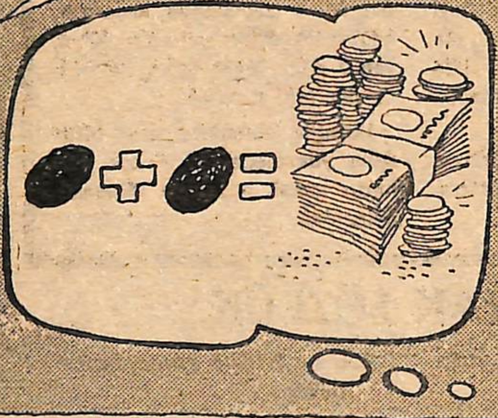
BİLGİ YARIŞMASI

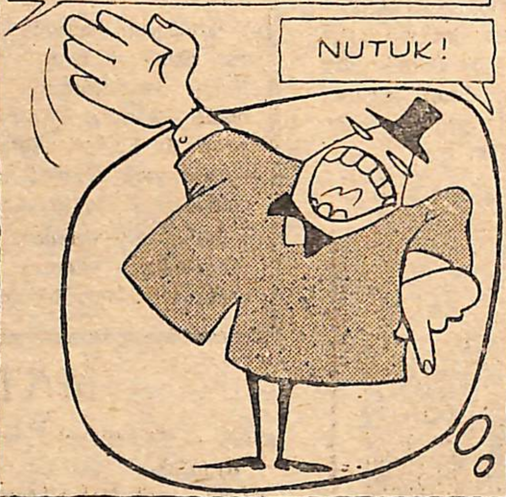
YAZAN ÇİZEN: NİYAZİ YOLTAŞ

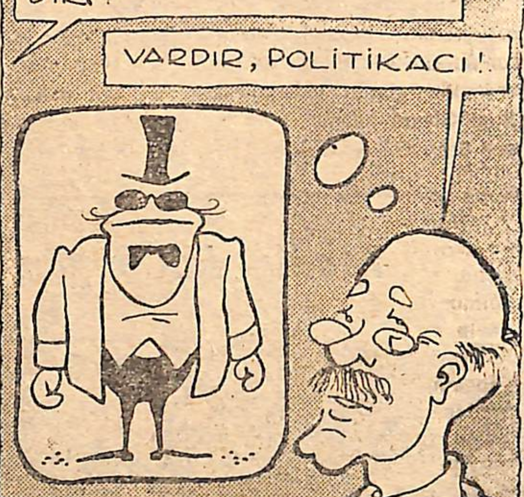

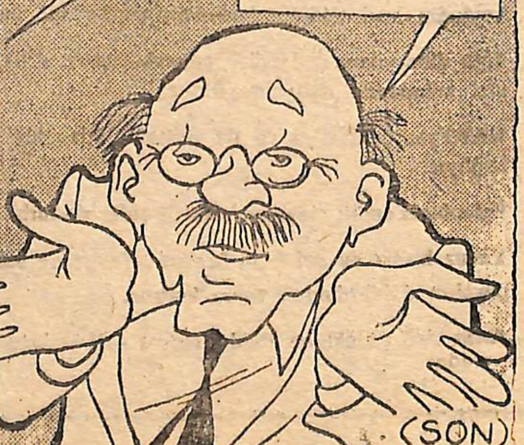

HER TELDEN

HER TELDEN

TELGRAFLA ÖĞRETİM: «TEL - KUR»

Mektupla öğretimin, postadaki gecikmeler yüzünden gerekli randımanı vermediğini gören ilgililer, bu sefer, telgrafın tellerine baykuşlar kondurmuşlar, telgrafla öğretim «Tel — Kur» müessesesini kurmuşlardır. Yeni marifetleri ortaya seriyoruz. Yeni öğretim sisteminden örnekler veriyoruz»:

İSTANBUL ANADOLUKAVAĞI

Fatih İstanbulu 1453 de, Milliyetçi Cephe iktidarı 1974 de kabaklamıştır. Stop. Fazla bilgi için Tilki - Bir Ocağına başvur. Stop Tel — Kur

HASAN MUŞMULA — KULA

İsred Nid (Bu iki kelime tersinden okunacaktır) Stop Devri cephemizde her bulut baraj, tüm caddelerin yarısı garajdır. Stop İstanbula ikinci köprüyü konduracak, ondan sonra da değiliz boş duracak. Stop Sırat köprüsüne geldi sıra. İnşallah onu da halledeceğiz girerken yirmibirinci asıra. Stop Köprüyü geçecek, cenneti seçeceksin. Şimdilik hayal kur. Stop (Tel — Kur)

ÖMER ŞADIRVAN — VAN

Allah adın ile başlayalım evvelâ. Telgrafla öğrenim yapmak nasip olmaz her kula. Sen kahvede nargileni tüttür. Anarşistler gider iken okula. Stop Siyasî hasmın varsa, durma vur Stop Tel — Kur.

EBUZİTTİN GÜRPINAR DUMLUPINAR

Ahmetle Reşit, doktorla işçi olamaz eşit. Biri yer biri bakar. Biri Birinci'yi, öteki filitreli salemi yakar. Böyyük gişi şerefe kadeh kaldırır, işçi Şeref apandisitini taksitle aldırır. Kimi çorbaya çatal, kimi de kepçe daldırır. Stop Tel — Kur.

VELİ TAKMADİŞLİ — ŞİŞLİ

Önce çek besmele, sonra telgraflarımızı ezberle. Stop Bedava yaşayana gerekmez harçlık. Burada bitti dersimiz yurttaşlık, Stop. Saatını alaturka vakte göre ayarla, iyice kur. Stop Tel — Kur.

Mantardan Sözler

* İki gönül bir olunca, samanlık seyran, Terkos suyu ayran olur.
* Deveye: «Her yanın iğri» demişler «Doğru» demiş.
* Leyleğin ömrü laklakla, kadınların günleri fala bakmakla geçer.
* Tatlı dille yılanı deliğinden çıkarabilirsiniz. Ama küfretsenizde sizi sokmadan deliğine girmez.
* NATO'ya, CENTO'ya ve de yüksek ödenekli parlamentoya bağlıyız.
* İnsanların ceddi maymun olsaydı onlar da birbirlerini yerlerdi.
* Yavuz hırsız ev sahibini, bastırır. Yavuz ev sahibi de hırsızı çuvalını doldurduktan sonra kıstırır.
* Arife tarif gerekmez. Çünkü tüccar Arif sadece satar pekmez.

SÖZÜMÜZ MECLİSTEN DIŞARI

GÖZÜNÜZ ISIRDI MI?

Her burun oynatışta fabrikalar kurulur,
Ülkeler fatihidir onun ikinci adı.
Tesbihini çekince akan sular durulur,
Yanında sönük kalır sihirbaz tatlı cadı.

TANIDINIZ MI?

Yoksulu yok eyledi hergün artan fiyatla,
Komisyonda uyuttu suntayı, keresteyi,
Demokrasi yoluna katıldı uyuz atla,
Sandalye kavgasından göremez az öteyi.

KİMDİR BUNLAR?

Köşe başını kolla sokakta yürü yavaş,
Kurtlara yem olursun, başına iner sopa.
Atatürke karşıdır açılan büyük savaş,
Demokrasi kalesi tutulmaktadır topa.

B. E.

BİR REKLÂM :

MİLLÎ CEPHENİN SON KOZU: (HUZUR) TEMİZLEME TOZU

Döktünüzmü elbisenizin üzerine biraz. Koyu renklileri bile değiştirir, yapar bembeyaz. Daha beyaz yapar beyazı. İçine atınca istakoz oluverir fasulye piyazı.

Komünizmi Faşizme dönüştürür. Gençlere enerji verir, birbirleri ile dövüştürür. Babayı oğula, öğrenciyi öğretmene düşürür. En korkak militana bile cesaret verir. Gözünü kırpmadan zındıklara kılınç üşürür.

Budur son kozumuz. Türkiyeyi solcuların elinden kurtaracaktır temizleme tozumuz.

Siyasî hasmını temizlemek için ilkel aygıtlarla vurma tos. Çivili sopaya, zincire, bombaya paydos, Al bakkalından bir kutu Huzur marka temizleme tozu. İki tutamı yeter gebertmeye domuzu. Kutusunu üzerindeki tarifeye göre açarsan, kullandıktan sonra zamanında kaçarsan, sağlıcakla evine eylersin dühul, yalnız adın değişmiştir, olmuşsundur faili meçhul.

Huzur'la demokrasimiz biraz daha yükselecektir. Huzur adlı hınzır ancak o zaman ülkemize gelecektir.

MATRAK SÖZLÜK

UÇAK — Kaçırılması en kolay oyuncak.

GAZETE — otoğraf albümü

SİYASÎ CİNAYET — Gençlerin futboldan sonra en sevdikleri maç

SEKS — Günümüzdeki mizahçıların sermayesi

TRT — Şaban Ağanın çiftliği

TELEVİZYON — Susuz yutulan uyku hapı.

PİRİNÇ — Fiyat etiketlerinde pire gibi sıçrayan nesne.

OTOMOBİL — Modern ezrail

OKUL — Politika savaşçılarının kışlası.

MEMUR — Yemeden içmeden yaşayabilen robot.

ANADOLU AJANSI — Sahibinin sesi.

HASTANE — Komada olan müessese.

SEÇİM — Politikacıların sınav günü.

TREN — Memleketimizde buharlı öküz arabası.

KIRAT — Siyasete burnunu sokan beygir.

GARAJ — Tüm caddelerin solu.

YOZYÜREK'İN en yeni SERÜVENLERİ

Sulhi Dölek

KÖTÜ YOLUN YOLCULARI (2)

(Hırsız Kerim eşliğinde zengin program)

YOZYÜREK, yeni arkadaşıyla saat dokuza on kala işhanına girdi. Zamanı dakikasına dek belirlememizin nedeni, bu anın tarihe geçecek bir an olmasıdır. Fatih'in İstanbul'a girişi kadar görkemli bir an olmasa da, ayrıntıları incelenmeye değer.

Bir kez han sekizde kapanmıştı. İkincisi, alt kat penceresizdi. Üçüncüsü, kapı en azından Topkapı kadar sağlamdı. Dördüncüsü, adamlarımızın topları mopları yoktu.

«Saat dokuza yirmi var,» dedi Yozyürek. «Tarihe geçecek girişimizi dokuza on kala yapmak istiyorsak elimizi çabuk tutmalıyız.»

«Tasalanma,» dedi Hırsız Kerim. «Bana güven.»

Kapının eşiğine oturup cebinden çıkardığı şekerlemeyi kâğıdından sıyırdı ve yemeye koyuldu.

«Nedir o yediğin?»

«Üstü çukulata kaplı bir sürpriz.»

«Böyle aptalca şey duymadım.»

«Ben de. Ama tadı fena değil.»

«Bana da versene biraz.»

«Ne yazık ki sürpriz iki kişiye yetmeyecek kadar küçük.»

«Boynun kopsun,» dedi Yozyürek. «Bari çabuk zıkkımlan da kapıyı aç.»

«Tasalanma,» dedi Hırsız Kerim. «Daha yedi dakikamız var. Birer sigara içebiliriz.»

Sigaraların bitimine yakın yine baktı saatine Yozyürek, ve anılara daldı. Saat kendisinin değildi. Bir arkadaşından ödünç almıştı, yedi yıl önce. Bunca zamandır bozulmadan çalışması şaşılacak şeydi. Saatin sahibi bile bu kadar dayanıklı çıkmamış, dört yıl önce zemberek attırıp akıl hastanesini boylamıştı. Adamın keçileri kaçırmasının nedeni saatini Yozyürek'ten alamaması değildi. Anlatılanlara bakılırsa, işin içinde bir kadın vardı. Neyin içinde bir kadın yoktu ki? Yozyürek bile bir kadın yüzünden aklını kaçıracaktı bir zamanlar. İkinci sınıftaki öğretmeni Muazzez hanım yüzünden. Muazzez hanımın kristal avizelere benzeyen küpeleri vardı ve bunların şıngırtısı Yozyürek'i deli ediyordu. Yozyürek atik davranıp daha önce Muazzez hanımı delirterek kurtuldu delirmekten.

«Dokuza on dakika, onbeş saniye var,» dedi Yozyürek, «ve sen kapıyı açmak için daha parmağını bile oynatmadın.»

«Bekle,» dedi Hırsız Kerim. Cebinden bir anahtar çıkarıp deliğin önüne tuttu.

Tam dokuza on kala, hanın kapısı içeriden açıldı. Elinde James Bond'unkine benzeyen bir çanta olan, ama kendisi James Bond'dan Notr Dam'ın Kamburu'na benzeyen bir adam çıktı dışarı. Hırsız Kerim'in «İyi akşamlar»ına homurtuyla karşılık verdi. Adamlarımız içeri girip kapıyı örttüler.

«Bu herifin bu saatte çıkacağını nereden bildin?» diye sordu Yozyürek.

«Günlerdir burayı izliyorum.»

«Ya bizden kuşkulandıysa?»

«Kuşkulanmaz. Çünkü kendisi kuşkulu işler yapıyor. Olsa olsa bizim kendisinden kuşkulanıp kuşkulanmadığımızı sormuştur kendi kendine.»

«Neci bu adam?»

«Hesap uzmanı. Başkaları için vergi kaçakçılığı yapar.»

«Nereden biliyorsun?»

«Hep hesap uzmanları böyledir.»

«Yazık,» diye içini çekti Yozyürek. «Yüzlerce iyi insanı bir çırpıda karalaman hiç güzel bir davranış değildi.»

«Biliyorum,» dedi Hırsız Kerim. «Ve bu davranışım beni çok üzüyor.»

«İyi ama,» diye fısıldadı Yozyürek, «neden fısıldaşıyoruz biz?»

«Bilmem,» diye fısıldadı Hırsız Kerim. «Korkudan olmasın?»

«Korkudan mı? Handa bizden başka kimse var mı?»

«Olmaması gerekir.»

Hırsız Kerim önden yürüdü merdivenlere doğru.

«Neden asansörle çıkmıyoruz?»

«Çünkü asansör yok burada.»

«Ne kadar mantıklısın,» diye beğenisini dile getirdi Yozyürek. «Ben olsam, asansör olup olmadığına bakmadan asansörle çıkmaya kalkardım.»

«Bu büyük bir yanılgı olurdu,» dedi. Hırsız Kerim. «Her neyse... Soyacağımız fotoğrafçı dördüncü katta.»

«Biliyorum. Kapıdan girdiğimizden beri sekiz tane işaret gördüm.»

«Daha da göreceksin. Her merdiven başında, fotoğrafçının yukarıda olduğunu gösteren oklar var. Beşinci katta ve daha yukarıda oklar aşağıyı gösterir kuşkusuz.»

«Kuşkusuz,» dedi Yozyürek. «Bu handa her şey öylesine akıllıca düşünülmüş...»

Bir üstlerindeki kattan, eşek anırmasını andırır bir gülüş geldi.

«Neydi bu?»

«Bilmem,» dedi Hırsız Kerim.

«Neden arkama saklanıyorsun?»

«Arkana saklandığım falan yok. Eğer bu yönden saldırırlarsa savunmasız kalmayalım diye arkayı koruyorum.»

«Kim saldıracak?»

«Ne bileyim ben... Düşmanlar işte...»

Yukarıdan eğlenceli konuşmalar duyuluyordu. Seslere bakılırsa, ağızları doluyken konuşuyordu konuşanlar.

«Anladım,» dedi Hırsız Kerim. «Bunlar handa yatan hamallar. Yemek yiyorlar.»

«Neyse,» dedi Yozyürek. «Yabancı değillermiş. Rahatladım.»

«Tanımış olsaydın rahatlamak yerine titrerdin. Patrona pürüz çıkaran eski ocakçıya ne yaptılar, biliyor musun?»

«Ne yaptılar? Hem sen burada olup bitenleri böyle ayrıntılarıyla nereden öğrendin?»

«Eski ocakçı bendim,» dedi Hırsız Kerim.

«Peki ne yaptılar sana?»

«Burada durup geçmişi konuşmanın anlamı yok. İstersen gel, biraz da okların ters yönünde gidelim.»

«Fena olmaz,» dedi Yozyürek. «Hem yavaş yavaş değil, koşarak gidelim. Bir yakalanırsak...»

Beş - altı basamak inmeden, alt kattan gelen ayak sesleri duydular.

«Merdivenlerden biri çıkıyor,» dedi Yozyürek. «Hamalları önceden düşünmeliydin.»

«Haklısın. Eğer inmeye devam edersek burun buruna geleceğiz herifle.»

«Yukarı çıkarsak da yukarıdakilere görünebiliriz.»

«Bir deneyelim bakalım.»

Dönüp hızla tırmandılar merdivenleri. Hamalların yemek yediği katı geçip fotoğrafçının kapısına geldiler.

«Burada günliyiz,» dedi Hırsız Kerim.

«Ya inerken yakalanırsak?»

«Henüz inmemizin zamanı değil. Soygunu yapmadık ki.»

«Yaptıktan sonra nasıl ineceğiz?»

«Onu bana bırak.»

«Canın çıksın! Bu kapıyı nasıl açacağız peki?»

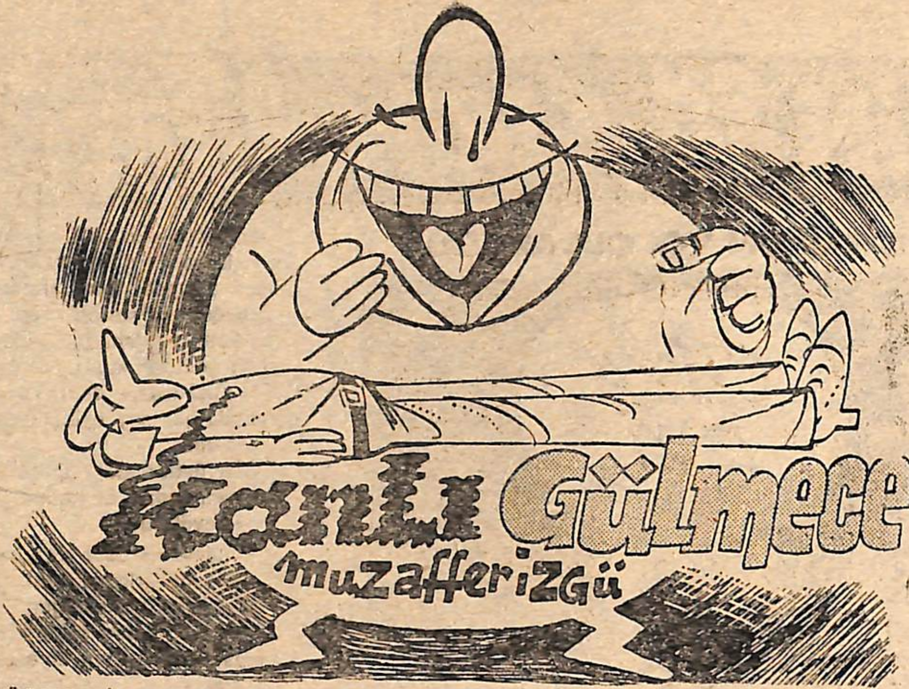
«Bu kapıdan girmeyeceğiz,» dedi Hırsız Kerim.

Yozyürek anlamadan baktı adamın yüzüne.

Haftaya: Heyecan yoğunlaşıyor. Siz hiç dördüncü katın dış duvarında el genişliğinde bir çıkıntının üzerinde ayakta dururken yakınınızdakine çocukluk anılarınızı anlattınız mı? Peki hiç Paris'e gittiniz mi?.

— Aldıkları parayı az bulan çıplak modeller boykot yaptı. —

HÜCREDEYİM. Yüksekte, duvarın içine gömülmüş sarı bir ampulden ışık sızıyordu. Hep birbirine benzer hücreler, sarıdır duvarları, ışıkları, tavanı. Demir kapı herzaman pas kokar, küf kokar. Gıcırtılı açılır, gıcırtılı kapanır. Gıcırtı korkudur bazan... Bazan da müjde... Müjde, iki gün ellemezler seni, kendine gelesin, biraz toparlaysın diye kendini. Korkudur, bilirsin kapı gıcırdayınca seni nereye götüreceklerini.

Çok kaldım hücrelerde ben, çok işkence ettiler bana. Kapının küçük penceresi açılır önce, bir atkı uzatırlar,

«Bağla bunu gözüne» derler...

Bağlarsın. Gıcırdar kapı, yürütürler seni, düz yürütmezler, döndüre döndüre, yönünü şaşırasın diye, hangi odaya girdiğini bilmeyesin diye, kaç adım gittin, kaç adım çıktın, unutasın diye... Unuttum zaten ben, kaç kez işkence yaptıklarını unuttum bile. Derime sormalı bunu, yüzümün derisine, ayaklarımın kalın derisine, sırtımın ince derisine. Kaç kez sigara söndürülmüştür kimbilir yanağımda, kaç kez boynuma boğazıma balyoz gibi yumruklar inmiştir...

Unuttum...

İşte dün, de unuttum... Unutmak güzel şey ama, ya derim, ya hücrelerim, unutuyorlar mı bu işkenceleri? Bilmem...

Kapı gıcırdadı. Küçük pencere açılmadığına göre atkı yok. Ya bırakılacağım, ya da... Hayır hayır, içeri birini koydular. Benden beş altı yaş küçük, olsa olsa yirmi iki - yirmi üç yaşlarında. Sarı kafalı bir oğlan. Saçlarının sarısı ayna olmuş yüzüne, sapsarı. Gözleri iri iri açılmış. Bir torba gibi yığıldı gıcırtıyla örtülen demir kapının ardında. İşkence falan görmemiş. Bilirim. ben işkenceden gelenleri, gözleri böyle iri iri açılmaz, kapanır, ufalır, karpuz çekirdeği denli olur. Ağlarlar, inlerler, inilti müzik gibi çıkar ağızlarından, acı bir ezgi...

— Merhaba, dedim.

— Hı, merhaba, dedi irkilerek.

— Yanaş yanaş!

— Yanaşayım mı?

— Yanaş ya...

Sanki birisinin ardından itmesini bekler gibi ardına bakındı, kurbağa gibi yanıma sıçradı oturduğu yerden.

— İlk mi geliyorsun?

Başını salladı... Gözleri açılıp açılıp kapanıyordu. İriliği yitmişti. Orasını burasını kapıyordu. Bilirim, gereksizdir bu kaşınmalar. İnsanoğlu, var mıyım diye kendini yoklar.

— Seni bu hücreye attıklarına göre, işkence yapacaklar, dedim.

— Yapma be âbi, dedi.

— Yok, dedim, ben yapmayacağım, onlar yapacaklar.

Daha çok kaşınmağa başladı, uyuz olmuş gibi. En çok da karnını kaşıyordu. Sevimli bir yüzü vardı sarışın gencin, hattâ komik bile. Kaşları ayrık ayrık, gözleri birbirinden uzak. Burnu, sahana düşmüş yumurtanın sarısı gibi lop...

— Sigaramı da aldılar, dedi.

— Bende de yok, dedim.

Elini bacağının arasına attı, kaşındı kaşındı,

— İşkencede öldürürler beni, dedi.

— Yok canım, dedim. Ben de senin gibi düşünüyordum ilk işkenceye götürülmezden önce, ama zamanla...

— Zamanla?.

— Zamanla öğrendim kurnazlığını.

— İşkencenin mi?

— İşkencenin ya...

Güldü sarışın genç. Yüzünün bir yanındaki gamzesi iri bir patatesin çukuru gibiydi. Hızlı hızlı burnunu kaşıdı.

— Siz galiba çok işkenceye uğradınız?

— Hı, dedim... Alıştım...

Sırıttı yine. Gözü duvarlarda, hücreyi ışıtan ampulu aramağa çalışıyor.

— Şimdi, dedim, işkence yaparlarken kasılmayacaksın... Daha doğrusu baştan başlamak gerek, sana az sonra bir atkı atacaklar, gözlerini bağlamam için. Dikkat et atkıyı sıkı bağla, çünkü buradan çıktıktan sonra elini her fazla oynattığın için bir fazla yumruk yersin, onun için işi başından sıkı tuttu. Hem kafayı sıkı sıkı sarmanın yararı da vardır... Mümkünse atkının düğümünü tam ensene getir, yumrukların etkisi az olur.

— Onlar farkına varmazlar mı? diye sordu.

— «Katsayı 12» küçük memurların aleyhine oldu. —

— Yok, dedim, ağızları köpürmeğe başladığında, hiçbirşeyin farkına varmazlar, salt daha çok, daha çok vurmak için çalışır onlar.

Güldü...

— İyi be, dedi.

— Kasılma demiştim... Kasılırsan, her yumruğun acısını iki kat duyarsın, şöyle kendini pelte san, istersen mayalı hamur san, bırak gitsin...

Kahkaha attı.

— Demek hamur gibi ha, pelte gibi ha?? Hah hah hah haa haaa...

— Çenene yumruk atarlar, gözün bağlı olduğu için ilk yumruğun geldiğinin farkına varmazsın, ama ilk yumruktan sonra yapacağın tek şey, alt çeneni biraz ileri doğru uzatmak olsun, dişlerini de sıkma, sonra kırılır dökülür. Sanki o zaman ağzında sıcak bir yemek varmış, sen de ağzını açmış onu soğutmağa çalışıyormuşsun gibi yap. Yumruklar sönmüş bir balona çarpar gibi, fıs fıs...

Fıs fıs sözünü duyunca, sarışın genç öyle bir kahkaha patlattıkı ki, küçücük hücre sarsıldı sanki...

— Fıs fıs ha âbi?

— Fıs fıs ya... Kafana copla vururlar... İlk copu yine sezinleyemezsin, ama bil ki ondan sonra işkenceci takır takır indirecektir çobu kafana. O zaman, bir tempoya uygun olarak, omuzlarını kaldır indir, ama öyle ayarla ki, omzun aşağı indiğinde cop kafana insin, omzun kalktığı zaman cop kalkmış olsun, yaylı gibi, şöyle, şöyle şöyle...

Sarışın genç, dizlerine vura vura gülmeğe başladı. Ben de gülmeğe başladım. Omzumu kaldırdım indirdim, birkaç kez daha, kahkaha selinde boğulduk, bir iki dakika...

— Sonra, dedim, ay fena gülmüşüm, (gözümün yaşını sildim), sonra arkadaşım, işkenceci seni falakaya yıkacaktır. Böyle insanın ayaklarını havaya kaldırır, verederler cobu... Nah böyle...

Yattım yere... Ben yere yatınca genç yine kahkahalarla gülmeğe başladı. Ben de gülüyorum. Yerdeyim, işkence pozundayım, amma gülüyoruz. Dışarıdan bir işkenceci duysa, hücrenin içinde kahkaha aynası var sanacak.

— Bu durumda tırnaklarını, yâni ayak baş parmaklarını hiç oynatmayacaksın. Çünkü en çok tırnak dipleri acır, cop tırnağa raslayınca vay anam...

— Hah hah hah haaaa!...

— Topuğunu öne doğru çıkarmağa çalış. Galiba doğa bilmiş, insanlar işkenceye uğrayabilirler diye düşünmüş olsa gerek, topuğun derisini olasıya kalın yapmış... Ayağının altına coplar inerken, hiç kasma kendini. Bırak, salıver, kendini ılık bir suyun içinde düşün, yörende ak güvercinler, ve sen ayaklarını uzatmışsın yeşilleri izlyorsun... Şap şap şap...

— Cobun sesi?..

— Yoo, kıyıya vuran dalganın sesi.

— Hah hah hah hahhh...

Sarışın genç, ayaklarını havaya dikmiş, bir yandan «şap şap şap şap» diyor, bir yandan kahkahaları basıyordu.

— Pekiyi acıtmaz mı âbi?

— Hiç acıtmaz olur mu?

— Demek acıtır ha, demek acıtır ha... Hah hah haaa... Yahu âbi çok komiksin be âbi... Demek acıtır, acıtır ha... Hah hah haaaa...

Patlattık kahkahaları... Gülme özgürlüğümüz çenemizde, çene kaslarımız da, dudaklarımızın, çenemiz koparılmamış daha, dudaklarımız kesilmemiş daha.

— Bu durumdayken sana sırtını dön demeleri büyük bir olasılık. Sırtını dön o zaman... Başla derin derin nefes almağa, çok derin al, çok büyük olsun solukların, büyük olsun, hızlı olmasın... Nah böyle...

— Hah hah haaa!.

— Yine bir tempo tuttur, üzerine çıkıp çiğneyen işkencecinin, zıplamasına göre, ağırlığına göre. Çok ağırsa diz kapaklarını iyice yere yapıştır, boynunun kaslarını ger. Böbreğinin olduğu yeri gevşek bırak. Çünkü işkenceci böbreklerini dökmek isteyecektir... Sidik torbana da sahip ol, onu bacaklarının arasına al. Sık kendini işe... Şırıl şırıl işe...

— Demek işeyim ha âbi, hah hah haa... Oraları böyle sidikle, hah hah haa...

Beş kişi birden gıdıklıyormuş gibi gülüyordu sarışın genç. Gülüyorduk.

— Yat şimdi, dedim.

—Yattı...

— Elimi sırtına uygun aralıklarla değdireceğim, haydi bakalım, hop hop, hop hop... Sık bacaklarını sık, sidik torbana sahip, ol, boynunu yukarı doğru kaldır, haydi hop hop hop...

Kahkahalar... Kalktı, gözleri yaş içinde:

— Yapma âbi, öldüreceksin beni gülerken, dedi.

— Sırtında zıplarlarken birşeyler söyle kendi kendine, isterse sövebilirsin, mırıl mırıl söv..

— İşkencecilere mi?

— İşkencecilere, işkencecilerin babalarına, onlara! Tüm bunlardan sonra seni kollarından havaya asarlar. Bileklerinden ip bağlarlar, sallandırırlar. O zaman soluğun en büyük yardımcın, çok sık soluk al, güç katacaktır bu sana. Hiç dizlerimi yukarıya çekeyim falan diye uğraşma, bil ki her boş devinimin, gücünün tükenmesine neden olur. Kendini bir torba san, ben torbayım de, yoğurt torbasıyım de...

Yoğurt sözcüğüyle birlikte ikimiz birden yine kahkahalarla çınlattık hücreyi.

— Kese yoğurdu âbi kese, kaah hah ha haaaa...

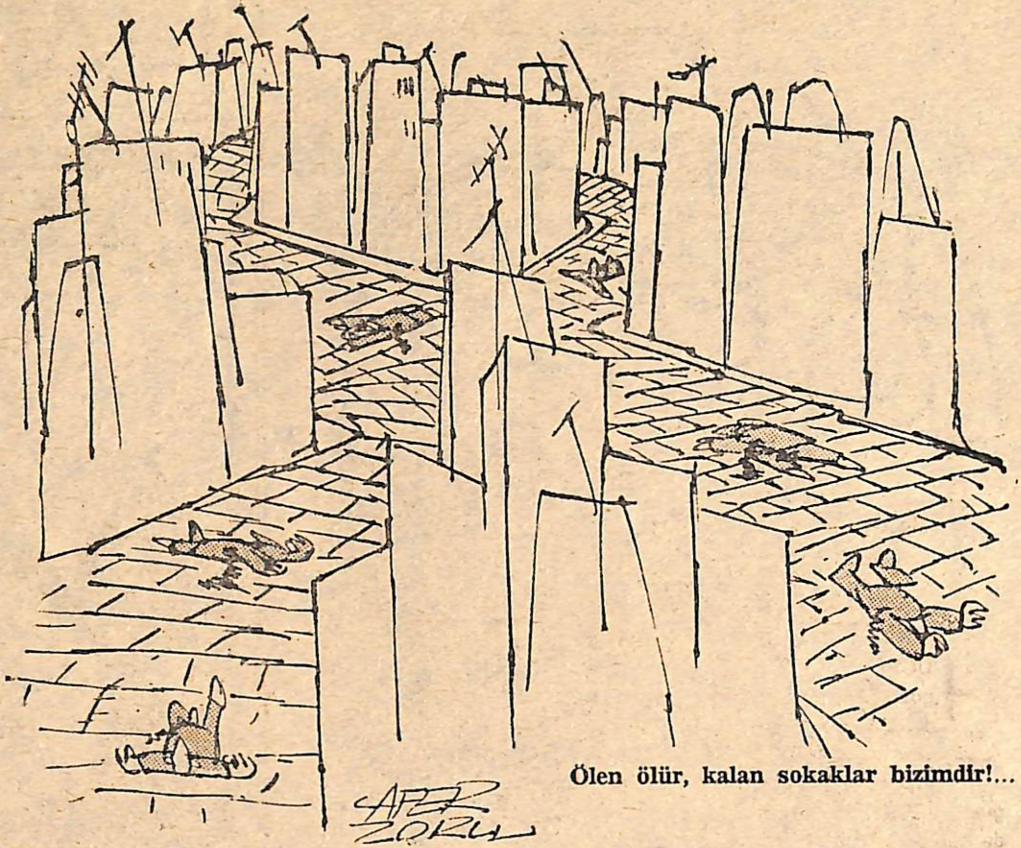
— Ayak tırnaklarını çekerlerken baldırlarını, el tırnaklarını sökerlerken pazularını gevşek bırak. O zaman hiçbir şey düşünme, salt kinini düşün... Bu kinle on tırnağını sökseler de farkına varmazsın.

— Hiç varmam ha âbi, hah hah haaaaa...

— Aşağılayacaklardır seni, yüzüne tüküreceklerdir tokatlar ata ata, o zaman, şöyle düşün, yer değiştirdiğinizi düşün. Aslında yüzüne tükürüleceklerin onlar olduğunu düşün. Yum gözlerini, düşünde tükür yüzlerine, baklam baklam...

— Sen onların yüzüne değil mi âbi, hah hah hah haaaa... Böyle ha, hah hah haaa...

Güldük gençle, hep güldük... Güle güle gitti sarışın genç işkenceye. Atkısını ben bağladım, iyi bir topuz yaptım tam ense kökünde. Kulaklarını örttüm bir iyice zarı patlamasın diye. Sırıtıyordu boyuna, kendini körebe oyunundaki bir çocuk gibi görüyordu. Az sonra ellerini ileri doğru uzatacak ve kendisine işkence edenleri bulmağa çalışacak... Buldum, diyecek, sımsıkı sımsıkı yapışacak??

Ölen ölür, kalan sokaklar bizimdir!...

Genci getirdiler hücreye. İnsan zamanı yitiriyor hücrede, bilmiyorum kaç saat sonra, ama geldi. Ayakları yerde sürüne sürüne et kemik yığını gibi atıp gittiler hücrenin ortasına... Kapı gıcırdadı kapandı. Atıldım üzerin sarışın gencin. Sırtına dayandım dizimle, doğrulttum, ense kökündeki topuzu çözdüm. Başını tutamıyordu, önüne düşüyordu başı. Ağzı burnu kan içindeydi. Kaşının biri patlamıştı. Tırnaklarının ucundan sızan kan donmuştu, ay gibi...

Saçlarını okşamağa başladım. Parmaklarımı tarak yaptım, saçlarında dolandırdım. Kesim kesik soluk alıyordu...

— Unutma, dedim, derin soluk alacaksın...

Şişti göğüs kafesi... Şişti şişti boşaldı.

Başını yavaş yavaş arkaya, benden yana çevirdi, gözleri kaplı, kanlı ağzını açtı, güldü... Evet evet güldü. Yüzündeki gamzesinden anladım. Hattâ kahkalarla gülmeğe başladı, gözlerinden dökülen kanlı yaşlardan anladım. Katıldım ona, ben de gülmeğe, ben de kahkahalar atmağa başladım. Onun yerine de çınlatıyordum hücrenin duvarlarını...

— Anlat anlat, sen kaşınla gözünle anlat, ben anlarım, diyordum...

Yarılmış kaşı oynuyordu, dudakları kıpırdıyordu, çenesi sallanıyordu...

— Hah hah hahh, demek deli ettin herifleri haa...

....

— Belini çiğnerlerken ayı sandım ha? Hah Hah hah haaa...

....

— Kollarından havaya astıklarında salıncak dedin adamlara ha? Hah hah ha.

....

— Demek çeşme gibi işedin ha? Hah hah hah haa...

....

— Analarını avratlarını kalaylayıp yüzlerine tükürdün ha? Hah hah hah hah..

İki kişilik gülüyordum. Terliyordum gülmekten. O da terliyordu. Hem gülüyor, hem de atkıyla terini, kanını siliyordum. Sarsılıyordu. Kahkahalarının bitmesini bekliyordum, ama bu sessiz kahkahalar bitmek bilmiyordu... Tak diye birşey düştü ağzından yere... Kahkahalarımızı kestik bir an... Kanlı bir cisimdi bu yere düşen, aldım, elimdeki atkıyla sildim... Sarışın gencin dişiydi, pırıl pırıl bir diş... Dişi avcuna koydum, baktı baktı, yine gülmeğe başladı. Gülmeğe başladık. Gülüyorduk, dişe bakıp bakıp gülüyorduk... Dizlerimize vura vura gülüyorduk.

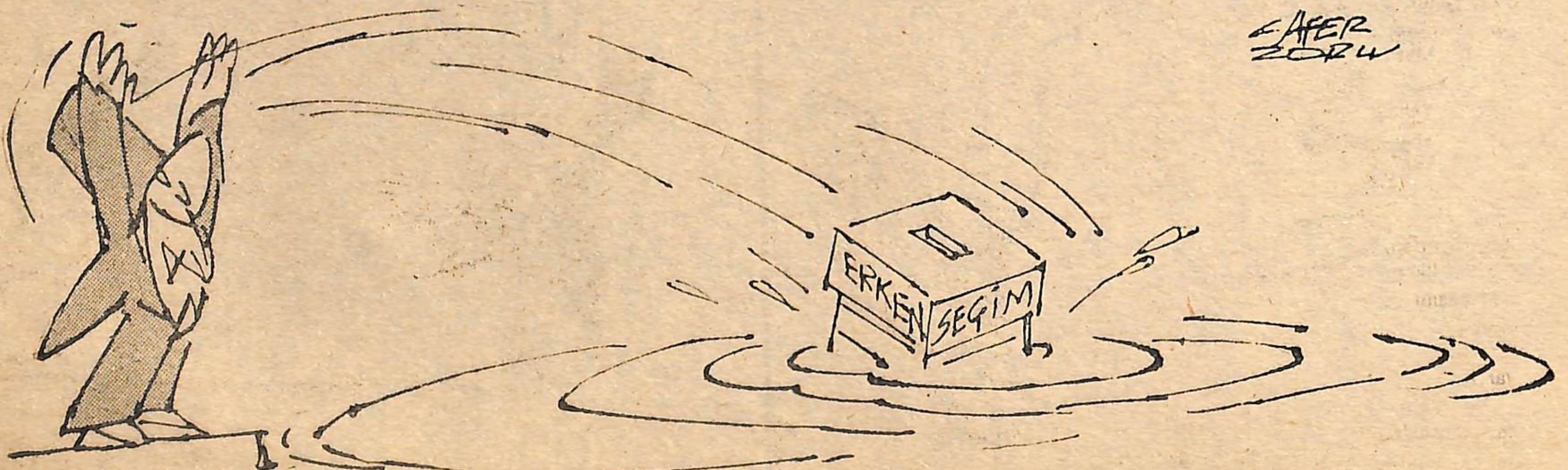
— Sakla bu dişi, hep sakla, dedim.

Başını sallıyordu.

— Hı hı... hah hah...

Çıkmıyordu sesi... Onun yerine ben gülüyordum. Sarılmış birbirimize gülüyorduk...

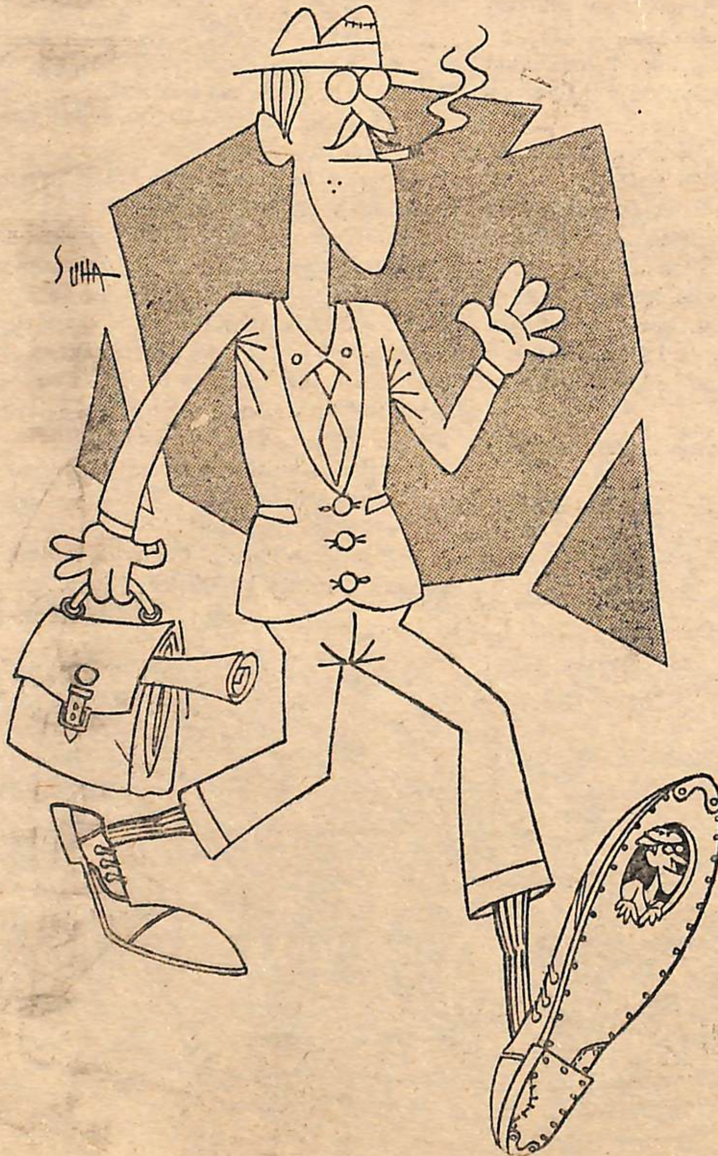
Muzaffer İZGÜ

— 3'üncü Cemre suya düştü —

Ayakkabı fiatları gittikçe yükseliyor.

Kira değeri!...

HAFTANIN AYNA

BASINA SALDIRI OLAYL
GİDEREK ARTIY

Sayfada) Uşak Dev ılarak ame ak öğrenci ırak ölmüş Aktürk ve adlı öğrenci- şitli yerlerinden ağır ya- yaralanmışlardır. Rece .ktar ve Gülşen Gültepe ad- ğrenciler de çatışma sırasın- yaralanmışlardır.

Bir süre önce Yay-Kur Yüksek Okulu'nda direnişe geçen ilerici öğrenciler dün okul çevresinde bulundukları sırada Eğitim Enstitüsü'nde okuyan ve komando oldukları bildirilen 100 kişilik bir grubun silâhlı, muştalı ve molotof kokteylli saldırısına uğramışlardır. Aralarında kız öğrencilerin de bulunduğu Yay-Kur Yüksek Okulu öğrencileri, neye uğradıklarını şaşırmışlardır. Bir öğrencinin ölümü, 4'ünün de yaralanmasıyla sonuçlanan çatışma, güvenlik kuvvetlerince güçlükle önlenmiştir.

Yay-Kur Yük... ileri çatışmad... kadaşları Hay... taneden almak... mişler ancak, ... leri buna eng... yeniden çatışı... öğrenci çatışı... rencilerin üz... Böylece çatış... öğrenci...

YAZISIZ

SI

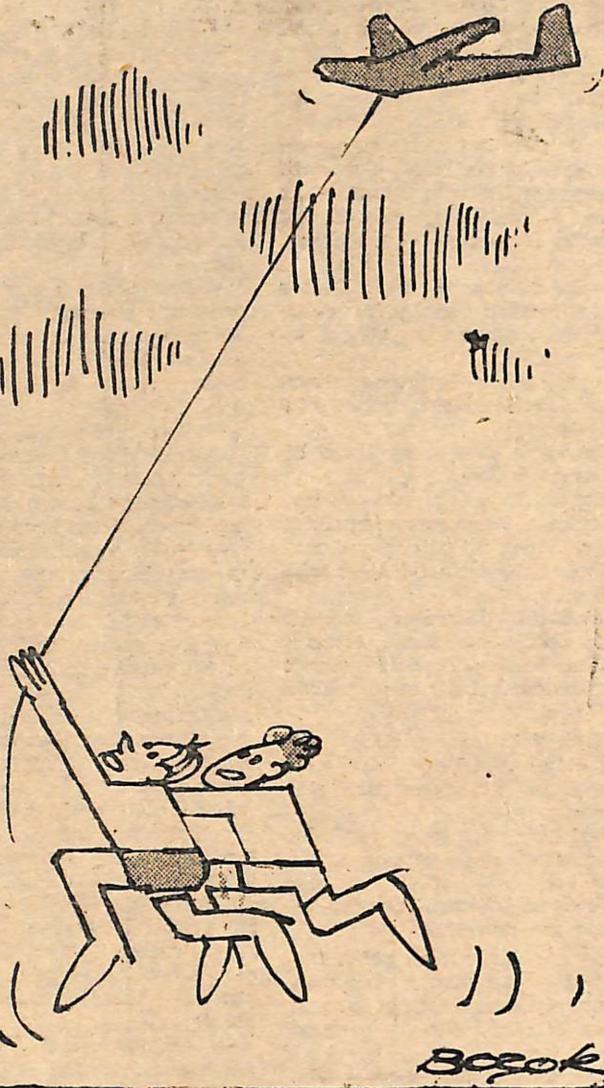
TA

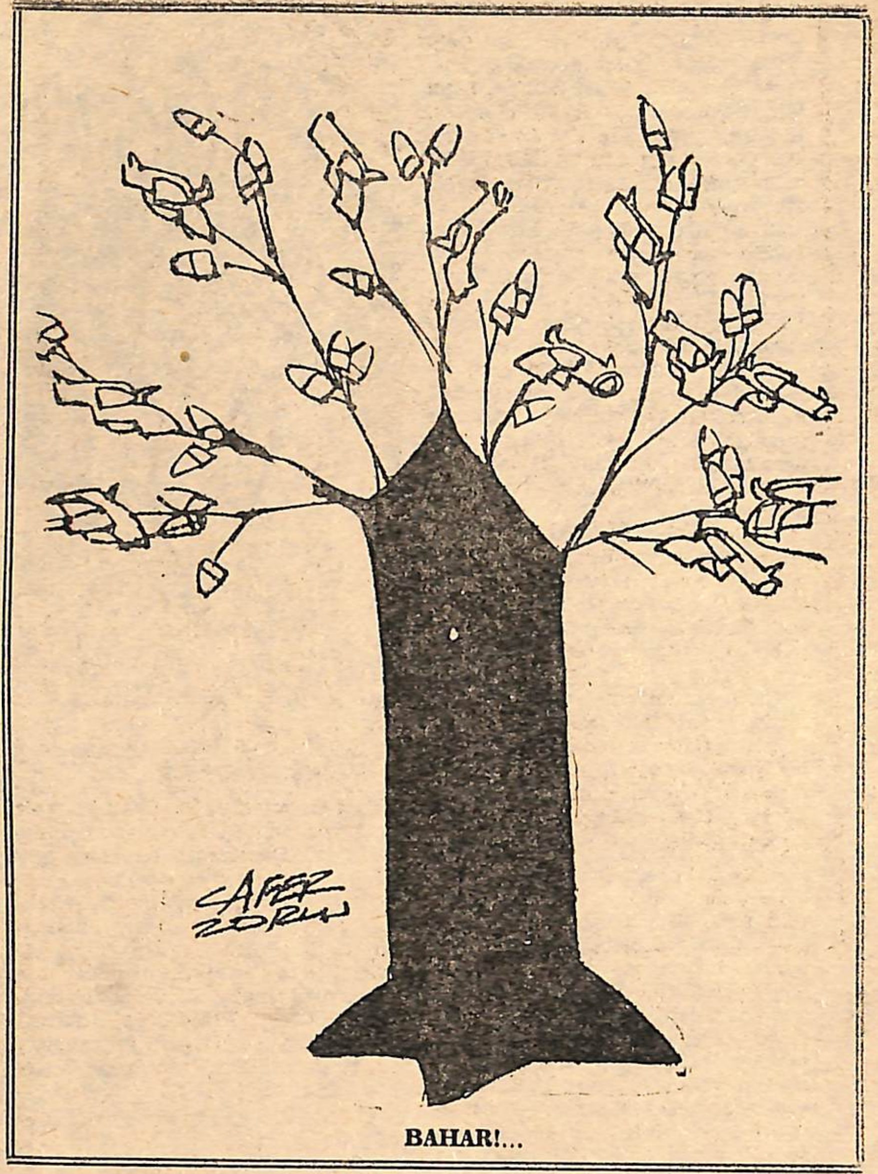
akmış ve bir kiş
öğrenim yapılar

olaylar sonucu
ır devrimci ö
alınmıştır. Olayl
tanbul Devlet Mü
rlık Akademisi
bağlı Kadıköy
ksek Okulu'nda
ü perşembe günü
Maçka
ile
tesi ve Şişli S
ksek Okulu'nda
rer gün ara ve

SİYASAL BİLİMLER

yasal Bilimler
devrimci öğre
h okula geldikl
komandonun oku
tuklarını görm
gerekli önlemleri
temişlerdir. Anc
vvetlerinin olay
sı üzerine öğrenc
iği engellemişle
ıflara girdiklerin
ın engellemesiyle
dır. Bunun üze
birlerine girmişt
is bulunmayan
esinden sonra, ok
etime bir gün ar
klamış, okul pol
şaltılmıştır.
yasal Bilimler
rencilerinin okul
ndan ve yürüyü
en sonra, okulun
Yılmazlar P
öğrencisi
l'Kenan A
nmıştır. Ö
ere ateş ettiği,

BAHAR!...

— Sağolun Müdür bey... Romatizmalarıma çok iyi geldi doğrusu!...

SAĞLIKLI görünümüne rağmen, doktorunun «kalb hastasısın» demesi üzerine, Leon Whitehalle derhal emekli olmuştu. Elli beş yaşındaydı. Eşi Louise ise, elli. Çocukları yoktu ve iki yıl önce satın almış oldukları evlerinde sakin bir yaşam sürüyorlardı.

Hâlâ güzel ve dinç bir kadın olan Louise bu evi güzelleştirmek için elinden gelen bütün çabayı harcıyordu.

Kocasının emekliliğinin ikinci ayında, bir sabah:

- Biliyor musun, dün gece ne düşündüm Leon, dedi, evin şu balkonu çok çirkin görünüyor. Modası geçmiş, berbat, zevksiz bir şey... Onu hemen yıktıralım. Hem şimdi bakıyorum da kimsenin evinde balkon yok.

— Ama Louise, diye bu fikre karşı çıktı Leon, ben balkonumuzu çok seviyorum. Orada gazetemi okumak büyük bir zevk benim için!

— Budalaca sözler söyleme Leon: O balkondan çok daha güzel köşeler yaptırırız...

Güzel bir yuvamız olsun istemez misin Leon? İhtiyarlık yıllarımızı sükun içinde geçireceğimiz iç açıcı bir yuva! Daha ziyade, senin emeklilik yıllarını demek istiyorum. Çünkü... Hasta olduğunu biliyorsun.

Leon kederli bir baş sallamayla:

— Evet, doktor öyle söyledi, gerçi ben kendimi kötü hissetmiyorum ama, diye cevap verdi.

— Sükûn ve huzur. Sana gerekli bunlar kocacığım. Göze ve gönle hoş gelen bir dekor içinde ancak bunları bulabilirsin. Canlı renkte duvar kâğıtları, geniş pencereler, salon çiçekleri, fon müzik olarak her an çalan bir teyp... Bilhassa, endişe edecek hiç bir şey olmaması evimizde... Her ne pahasına olursa olsun bir şeye sıkılmıyacaksın dememiş miydi sana doktorumuz Midilmark?

— Evet Louise.

— Yuvamızı çok sevimli bir hale sokmamızı sen de istemiyor musun Leon?

Leon, içinden, doktorun söylediklerine uymanın tek çaresi, karısile didişmemek olduğuna inandığından, yeniden:

— Evet Luoise, cevabını verdi.

— Biliyordum zaten, diye Louise sevinçle bağırdı. Bu evde bir değişiklik yapılmasını senin de benim kadar istediğini biliyordum. Önümüzdeki hafta bu işe başlarız.

Loise, fazla beklemeğe lüzum görmiyerek, ertesi sabah methini bir arkadaşından işittiği apartman dekoratörü Dumont'un bürosuna gitti.

Dumont, uzun boylu, zayıf, şakakları ağarmış saçlarile bir zamanların ünlü aktörü Valentino'nun, biraz yaşlıca olmasına rağmen, ikiz kardeşiydi sanki. Douise'in isteklerini dikkatle dinledikten sonra, hafta sonunu onlarda geçirdikten sonra ev hakkında bir proje hazırlıyacağını söyledi.

Ve hafta sonunda evi gezdi, çaylarını içerlerken:

— Bu eve bir ruh vermek gerek, dedi. Ona uygun ruhu ben vereceğim. Efendim, ince zevkle, parlak ışıklar bağdaşmalı. Şıklık ile evin mahremiyeti el ele vermeli. Bunu başaracağım, işim sona erdiğinde kendinizi büyük bir huzur içinde hissedeceksiniz.

Dumont bir artist tavrile konuşurken, Leon evin yegâne rahat koltuğu olan kırmızı maroken koltuğuna oturmuş, onu dinliyordu. Bir baba olan bu kırmızı koltuğu bekârlık günlerinde bile çok severdi. Ondan hiç ayrılmamıştı.

— Çiçekler, bitkiler, bitkiler, bol miktarda bitkiler olacak evin içinde. Eşyaların hepsi değişecek Sonra, halılar.... Ev tıklım tıklım halı ile donanacak. Leon, sıkılgan bir sesle:

— Şey, affedersiniz efendim, dedi, bütün bunlar bize kaça mal olacak?

Ama eşi Luoise ile bu harikulâde projelerin yaratıcısı yüce dekoratör onu öylesine acıyan ve hor gören bakışlarla süzdülerki, cevap alamadığı sorusunu tekrarlamağa cesaret edemedi.

Eve ameleler gelip sevgili balkonunu yıkmağa başladıklarında da ağzını açıp tek kelime söylemedi. Her geçen günle evde hummalı bir çalışma devam eder, evin havası bambaşka bir renge bürünürken, o hep sustu.

Başka ne yapabilirdiki? Doktor sinirlenmemesini, her türlü çekişmeden uzak yaşamasını tavsiye etmemiş miydi?.

Eve yeni gelen sömürge stili acaip iskemlelerden birine kazara oturacak olsa:

— Orada ne yapıyorsun Leon? diye karısının tiz sesini işitirdi.

— Hiç, gördüğün gibi oturuyorum.

— Henüz her şey tamamlanmadan onları eskitmek mi istiyorsun Leon? Seni biraz daha fazla iyi niyet sahibi sanırdım...

Üç ay sonra, dekoratör Dumont evdeki çalışmasının sona erdiğini bildirince, Louis ilk defa olarak hoşnutsuzluğunu belirtecek şekilde yüzünü astı.

— Nedir bilmiyorum, dedi, elinizden geleni yaptığınız halde, bu evde biçimsiz bir şeyler var gibi geliyor bana...

— Haklısınız, diye cevap verdi dekoratör, elbetteki bu evde aksayan bir şey var.

— Duvar kâğıtlarının eflatunu biraz koyu mu dersiniz?

— Hayır, onların rengi nefis. Duvarlardaki av resimleri, kocaman boynuzlu geyik kafaları, şu kırmızı maroken koltuk... Bunlar, korkunç şeyler...

— Ama, kocam onlara çok bağlı.. Av resimlerini kendisi çekmiş, geyik kafalarını kendisi doldurtmuş.. Kırmızı koltuğa gelince, kendisi bildi bileli onun üzerine oturmuş...

— Öyleyse, evi olduğu gibi kabul edeceksiniz.

— Edemem Dumont, bu gece kocamla konuşacağım.

O gece, Whitehall'lerin evindeki Folstoi'un bütün romanlarına taş çıkartacak bir dramatik hava içindeydi.

İlkin Leon işittiklerine inanamıyormuş gibi karısının yüzüne bakakaldı.

Sonra, doktorun bütün tavsiyelerini unutarak bağırıp çağırmağa başladı. Ve, kocasının zayıf noktasını bilen Luoise'de ağlamağa başladı.

— Ağlama Louise, sus, lütfen...

— Bana teşekkür edecek yerde...

Sonuç, Louise'in zaferi. Ertesi sabah eve bir kaç amele gelerek duvardaki av resimlerini, hayvan kafalarını ve kırmızı maroken koltuğu alıp götürdüler.

Bununla beraber, Louise yine memnun değildi. Dekoratör Dumont'un evine giderek fikrini açıkladı.

— Deli olacağım aziz Dumont, evde çirkin bir şeyler var, nedir anlamıyorum... Av resimleri, boynuzlu kafaları, kırmızı eski koltuk gittiği halde, ev yine istediğim güzellikte değil...

— Ben elimden geleni yaptım, diye cevap veren Dumont'un kaşları çatıktı. Ama doğrusunu söylersem, tek kelimeyle evde çirkin olan şeyi belirtirsem, bana kızmaz mısınız?

— Neler söylüyorsunuz kuzum Dumont, bir güzellik aşığı olan ben, evimi güzelleştirmek için didinen ben mi size kızacağım?

— Eve yakışmıyan, ona o çirkin havayı veren eşiniz Leon'dur. Ne koltuklara, ne halılara, nede duvar kâğıtlarına yakışmıyor onun ruhsuz suratı, biçimsiz vücudu... Ama ne yapabiliriz ki? Onuda ortadan kaldıramayız iki...

Louise dalgın bir tavırla:

— İmkansız hiç bir şey yoktur, diye mırıldandı. Leon'un sağlığı iyi değil. Doktor Hidılmark onun en ufak bir şokla ölebileceğini söyledi. Bir şeyden korkarsa!

— O zaman kocasız kalırsınız madam Louise! diye gülümsiyerek cevap verdi Dumont. Oysa o yuvaya bir de erkek lâzım.

— Onu da yenilerim, diye kızararak konuştu Louise. Bu gece büyük bir ampul patlatarak evde büyük bir gürültü çıkaracağım...

Gece, Leon, karısının oturmasına izin verdiği rahatsız koltuklardan birinde uyuklarken, Louise mutfağa girerek büyükçe bir ampulü şiddetle taşlar üzerine çarptı. Bir bomba patlar gibi korkunç bir ses yükseldi.

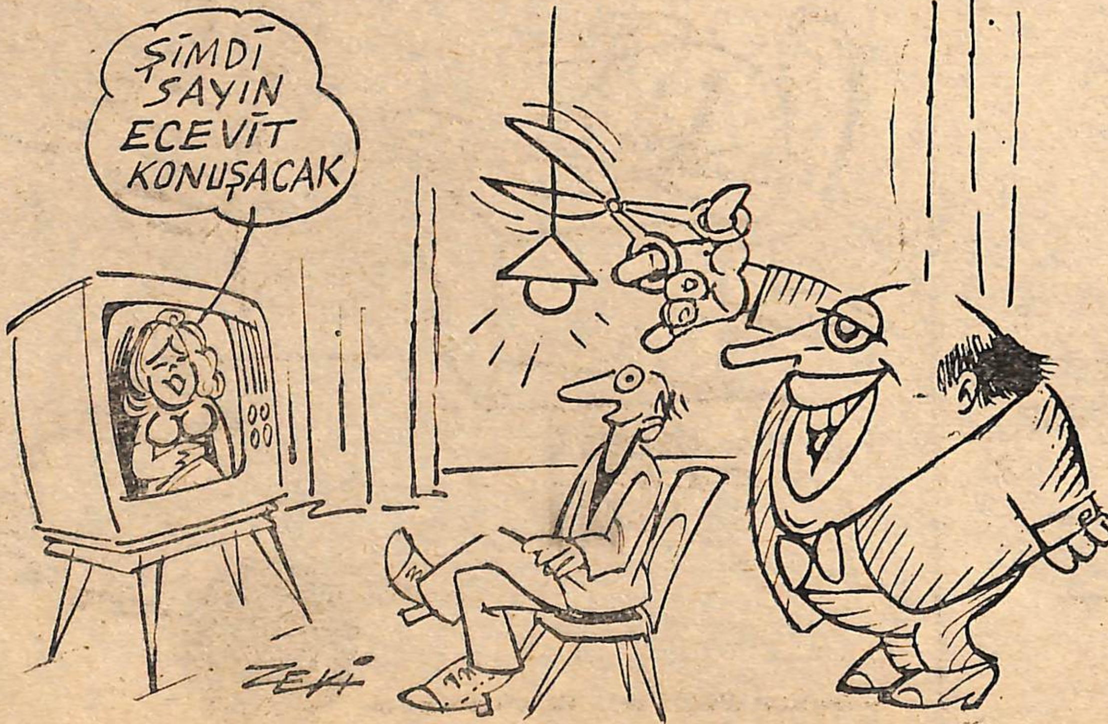
— Ne olddu Louise! diye sordu.

— Ne oldu Louise! diye sordu. Bir bardak mı kırdın?

Bozulmuş bir yüzle odaya giren Louise:

— Hayır, dedi, bir elektrik ampulü.

— Leon, sen uzun zamandan beri kulaklarını temizletmedin değil mi?

— Demokrasi vaa... Biz herkese söz hakkı veririz!...

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 250 kuruş,

Dağıtım :
Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

— Efendim, bir şey mi dedin karıcığım?

— Hiç, diye cevap verdi.

Aynı gece yarısı, Louise horultularla uyumakta olan kocasını sarsarak uyandırdı.

— Ne oluyor?

— Leon, aşağıda ayak sesleri duyuyorum...

Kafasını yastıklar arasına sokan Leon:

— Ben bir şey duymuyorum, diye yeniden uyumaya hazırlandı.

— Ben duydum, aşağıda birileri var!

Leon homurdanarak yataktan kalktı, terliklerini giydikten sonra, yatak odasının kapısını açarak, aşağıya:

— Kim var orada? diye seslendi.

Cevap alamayınca, döndü girdi yatağına. Louise'in cesareti kırılmamıştı. Kendisi kalktı yataktan, aşağı kata indi. Orada, avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı. Leon'un heyecanlanacağını bu kez umuyordu. Oysa, az sonra Leon sakin adımlarla aşağı inerek:

— Beni mi çağırdın yavrum? diye sordu.

— Hayır, git gir yatağına.

Ertesi sabah kahvaltıda, uykusuz geçirdiği geceden ötürü, Louise'in yüzü solgun, gözleri kızarmıştı.

— Senin eski av tüfeğin neredeydi? diye kocasına sordu.

— Kilerde. Niye sordun?.

— Hiç.

O gün kilerden eski av tüfeğini ve fişeklerini çıkararak onları salona getirdi.

— Bak neler getirdim Leon!

— Aman karıcığım, dikkat et...

— Nesine dikkat edeceğim, tüfekte fişek yok ki«

Halbuki bir fişek koymuştu Louise. Ve kocasının omzundan öteye ateş etti. Niyeti gürültü çıkarmak ve onu korkutmaktı. Tüfekten korkunç bir patlama yükseldi. Kurşun, Leon'un başının çok yakınından geçmişti. Bununla beraber, Louise'in istediği yine de olmadı.

— Yaralanmadın ya? diye Leon endişeyle sordu.

— Hayır, diye Louise kızgın bir tonla cevap verdi.

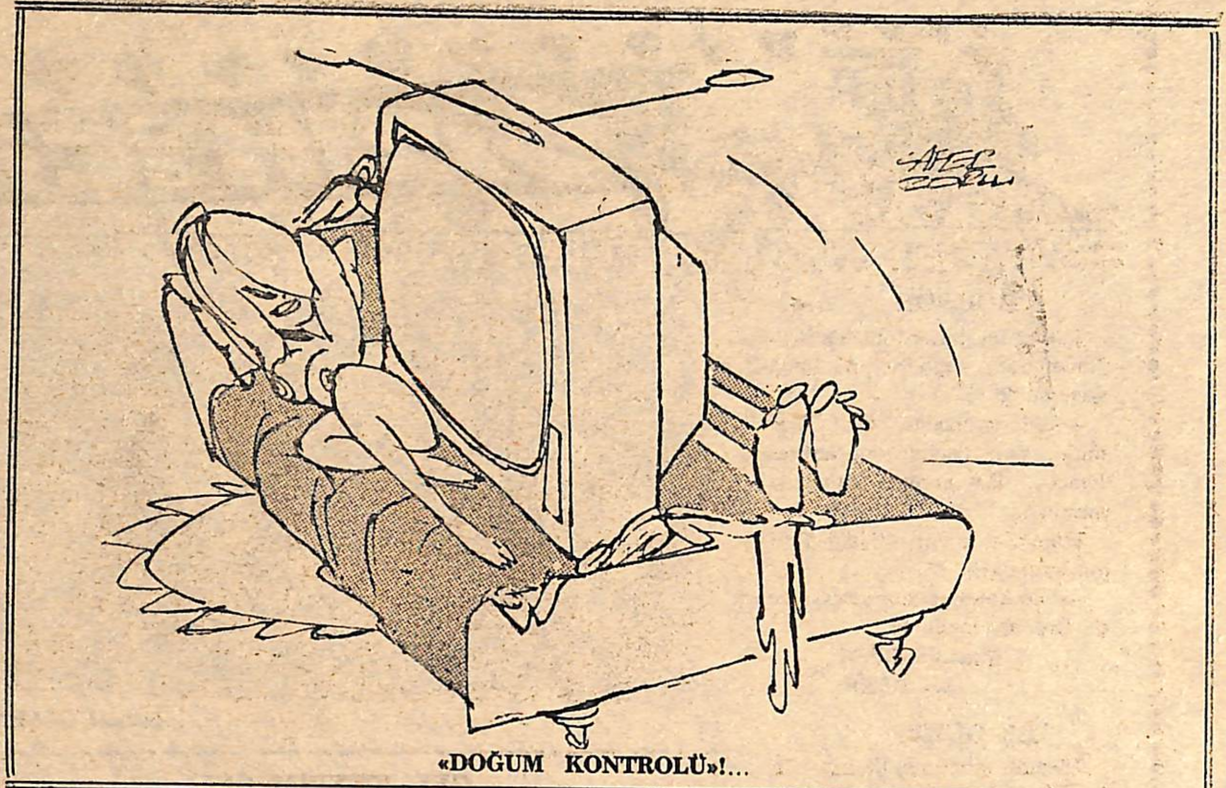
— Bu eski tüfekler geri teper de.

— Sen neler söylüyorsun kuzum! Az kalsın senin kafan patlıyordu: Onu düşünmüyorsun da benim için endişe ediyorsun.

Leon sarardı.

— Çok doğru. Ama seni o kadar çok seviyorum... Sensiz olmağı bir an bile düşünemiyorum. Gidip biraz uzansam iyi olacak.

Leon salondan çıkınca, yeni bir fikir parladı Louise'in kafasında. Leon'un gürültüden filân korkup yüreğine ineceği yoktu, anlamıştı bunu. Ama kendisine bağlılığı açıktı. Gürültü ile elde edemiyeceğini, üzüntü ile pekalâ elde edebilirdi. Dramatik

«DOĞUM KONTROLÜ»!...

bir sahne hazırlıyarak kendisini ölmüş gibi gösterecekti Leon'a.

Leon'un hiç vazgeçmediği bir adeti vardı: her sabah yedide uyanmak. Emekli olduğu halde, çalar saatini geleri kuruyor ve sabahları tam yedide uyanarak yataktan kalkıyordu.

O sabah Louise 6,5 da kalkarak yavaşça aşağı indi. Masanın başına geçerek şu mektubu yazdı:

«Sevgili Loise»z

Seni bu büyük üzüntüye terkettiğim için beni affet. Birlikte yaşadığımız otuz sene bir cennetti benim için. Ama bu gün düşünüyorum da, sen hasta bir adamsın, benden önce öleceksin. Sensiz hayata tahammül edemiyeceğim. Bodrumda gördüklerinden sonra, beni affet lütfen.

Sevgili eşin Louise»

Kâğıdı katlıyarak yeniden yukarı yatak odasına çıktı. Leon derin derin uyuyordu. Mektubu çalar saatin önüne koyduktan sonra aşağı indi. Kilerden kalınca bir tomar çamaşır ipi alarak bodruma girdi. Tavan kirişlerinden birine ipi geçirerek ilmek yaptı. Koşup bir iskemle getirdi. İskemlenin üstüne çıkarak ipin ilmiğini boğazına geçirdi. Bir elini de ip ile boğazı arasına koymuştu. Bodrum kapısı aralıktı. Yukardaki sesler net bir şekilde işitiyordu. Kocası uyanınca mektubu görerek alacak, aşağı inecek, onun kendisini astığını sanacaktı. Bu kez yüreğine inebilirdi. Leon, ayağının altındaki iskemleyi boşlukta göremezdi.

Sabırla beklemeğe başladı. Az sonra çalar saatin zili bütün evde yankılarla uzadı. Leon kalkmış, masajını okumuş olmalıydı. İşte, ayak sesleri duyuluyordu...

— Louse!

— Louise!

Tamam, geliyordu. Ayak parmaklarının üzerine yükselerek asılmış pozu aldı, dilini sarkıttı, boynunu yana eğdi. Bir eli halâ iple boynu arasındaydı.

Kocasının merdivenlerden inen ayak seslerini, beceriksiz bir savruklukla eşyaları devirişini duyordu. Nihayet bodrum kapısı ardına kadar açıldı, Leon eşikte göründü. Bodruma girdi, asılı eşinin etrafında dönmeğe ve ona aptal aptal bakmağa başladı. Louise onun fenalaştığını görür gibiydi. Düşüp yığılmasını bekliyordu. Ama hiç bir şey olmadı. Sonsuz bir sessizlik vardı bodrumda.

— Bak hele, dedi nihayet Leon, kim beklerdi bunu Louise'den...

Sonra, kocasının sesi garip bir anlamla doldu, yeniden:

— Kendini asmak için, hem de yeni iskemlelerden birini kullanmış, diye devam etti, beni bunlara oturtmazdı bile.

Leon gülmeğe başladı. Louise'in plânı bu kez de başarı kazanamamıştı. Ne yapabilirdi? Ama birden, bir şey oldu, Leon ayaklarının altındaki iskemleyi aldı! Louise'in boğazındaki ipin ilmiği daraldı. İple boynu arasında eli olduğu halde ağır vücudu elini çekmesini bile önlüyordu.

Küçük iskemleye gülümseyerek bakan Leon:

— Louise artık beni azarlıyamıyacak, dedi.

Boynu büyük bir acı içinde olan Louise:

— Leon, kurtar beni, diye bağırdı.

Yada bağırdığını sanıyordu. Çünkü bu sese başını çevirip bakmadı Leon.

— Şimdi yapılacak tek iş, gidip polise haber vermek, diyerek bodrumdan çıktı Leon.

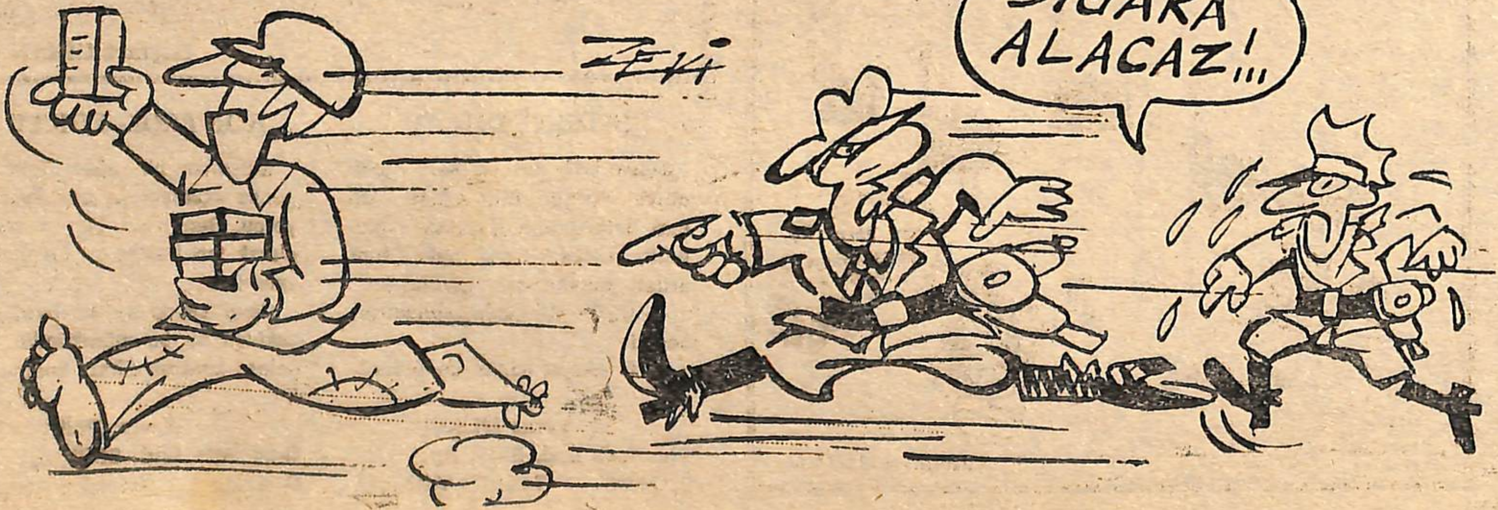
— Leon, Leon, Tanrı aşkına... diye bir kez sarsıldı Louise ve hareketsiz kaldı.

Polis karakoluna yönelen Leon, yolda:

— Acaba, kırmızı koltuğu hangi eskiciye sattılar, onu yeniden bulabilecek miyim? diye kendi kendisine soruyordu.

Alfred HİTCHCOK'dan

Çeviren : Süheylâ AYKUT

— Bizim Trafik polisi olduğumuzu bilmiyor galiba... Şuna, şehir içinde fazla hız yapmaktan ceza yazalım da görsün!...

BOKSÖR

Boksör'ün birisi menejeriyle Dinlenirken yanlarına bir arkadaşı geldi.

— Biliyormusun... dedi boksör'e.. Yeni Rakibin çok kuvvetliymiş... Bir vuruşta At'ı yıkıyormuş...

Boksörün birden irkildiğini gören menejeri:

— Ne korkuyorsun yahu... dedi. Sen At mısın ki...

Mustafa ERKOL
BALIKESİR

İŞE GÖRE

Efendi görünüşlü bir adam iş istemek üzere bir şirkete müracaat etmişti. Patron onu işe alabileceğini söyledikten sonra, kaç lira aylık istediğini sordu. Adam cevap verdi. Duruma göre değişir. Eğer kasaya ben bakacaksam 2000 liraya çalışırım yok kasaya başkası bakarsa 5000 liraya çalışırım.

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç Reis Cad. Birlik Ap.
D. 14 / 13
Telsizler/ANKARA

ŞARALOPLUMCU

Hiçbir söze kızmıyor,
Toplumcu sözcüğüne kızdığı kadar.
Çünkü toplumcu değil,
Ham-hum Şaraloplumcu!.

KISKANÇ'A

Eski bir tanıdığımdı.
Bana selâm verdi diye,
Neredeyse yiyecektin onu.
Kıskançlık canavarlaştırıyor seni..
Hiç o halini görmemiştim!
Doğrusu,
İçime saldın ölüm korkusu.

Veysel KARASOY
Adres: PTT Me. Bostanlı-İZM.

İsmail GÜLEN

GEL KEYFİM GEL

Şemsi bey diyor ki:
Ne derse desin Soljenitsin,
Ne derse desin Gorki,
Hepsine ko gitsin.
Birinci derecenin,
Son kademesine gelmişim,
Bacak bacak üstüne çelmişim.
Artık: gel keyfim gel,
Ne derse desin
Televizyondaki keli

VEYSEL KARASOY

HERŞEYİN SEBEBİ

Çırayım, mumum, odunum.
Yanamam
Ateşim yok.

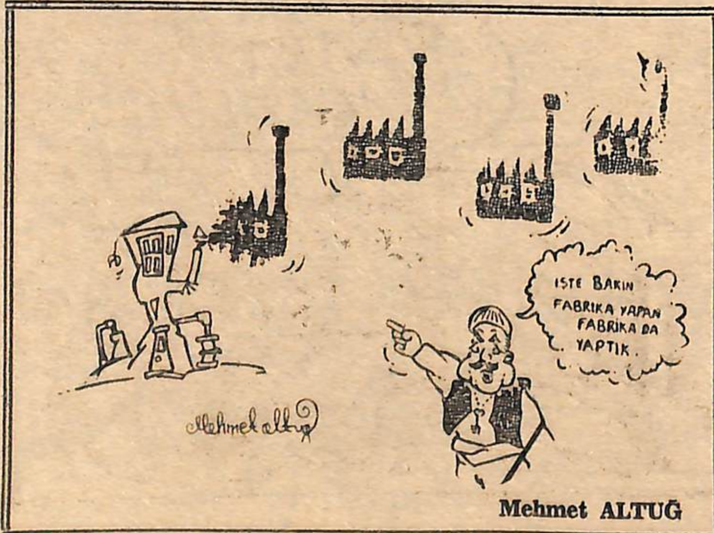
Ozanım, şiir yazamam
Kalemim, defterim, kâğıdım yok.

Ressamım, resim yapamam.
Paletim, fırçam, boyam yok.

Suçsuzum, kanıtlayamam
Delilim yok.

Hepsi hepsi neden, bilir misiniz?
PARAM yok.

İclâl KAZANÇ - AYDIN

Mehmet ALTUĞ

DAMLALAR

Umutlarımla gelmedim karşına
Umutlarım çiçek
Acılarım köylüm kentlim
Acımasız gerçek

Sokaklar caddeler
Yeşile büyülüler
Yollar daralmış dargın
Geçit vermez köprüler

Düşler vurulmuş ak
Yalan kuş yuvası
Sütün acısı olurmu
Gözler çakmak çakmak

Anadolum bağrım yanık
Bağrıma çöreklenmiş de şerbet içer
Balın özünü verdim ben
Ellerim boş petek

Umutlarımla gelmedim karşına
Umutlarım çiçek
Henüz yaşın baharındasın
Yorgun ellerin hırçın, beni dövecek.

KEMAL SÜHA ESEN
TCDD 2. İş. Md. lüğü
T. Ressam GAR ANK.

Haşmet CİHAN

İKİSİNİ DE

Adam son derece sert tabiatlıydı. Kızının film artisti olmak istediğini duyunca hiddetle parladı. Bana bak film artisti olursan seni öldürürüm.

— Başka bir isim kullanırım ben de...

— O zaman ikinizi de öldürürüm.

Yavuz İPLİKÇİ
Oruz Reis Cad. Birlik Ap.
D. 14/13 Telsizler/ANKARA

KONTROL YOKTU

Milyoner bir adam fakir bir gence «Çalışmaya bak evlat diyordu. Ben basit bir veznedar olarak işe başladım. Bugün milyonerim.

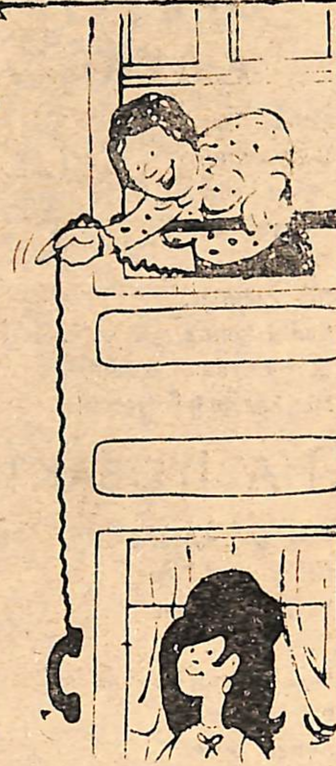
Genç cevap verdi: Evet ama eskiden bu bu mümkündü. Veznelere kontrol cihazı konmamıştı...

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç Reis Cad. Birlik Ap.
D. 14/13 Telsizler/ANKARA

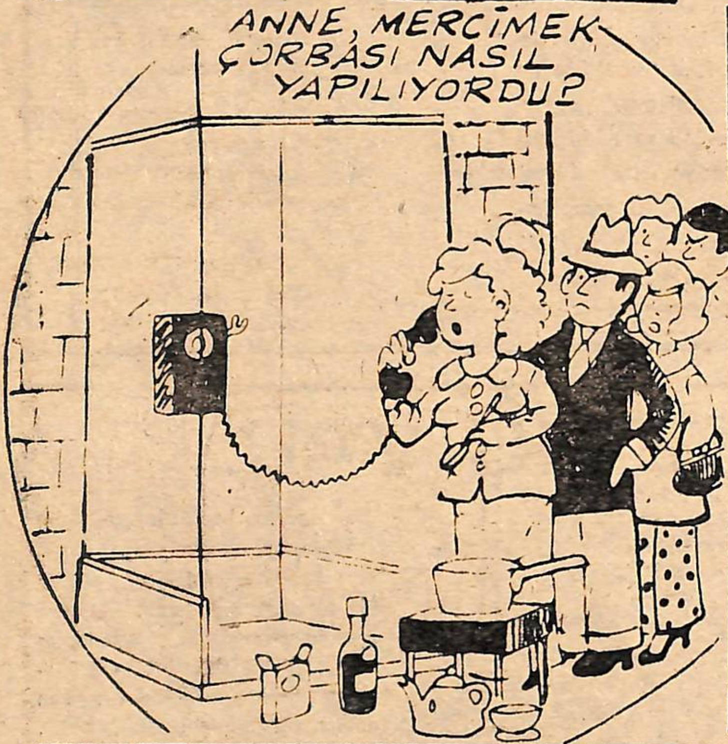
TELEFON ŞAKALARI...

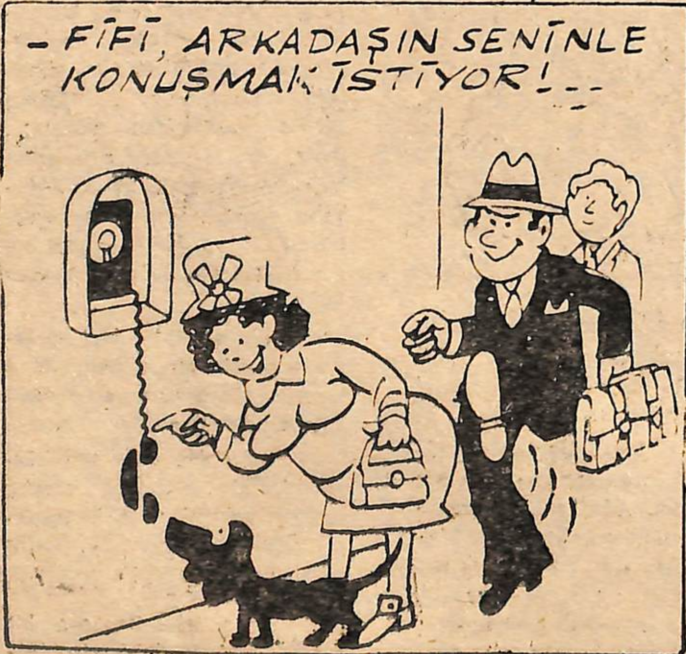

GEREKMEZ

KEL BAŞA TARAK
GEREKMEZ
Çırağa, çırak gerekmez
Kadına, bıyık gerekmez
Sarhoşa, ayık gerekmez
Hakeme, inek gerekmez
Bulanan mideye,
Sinek gerekmez.
Doğruya, dönek
Gerekmez.
Diriye, çelenk
Gerekmez.
Deliye, bayram
Gerekmez.
Sanatçıya: kulis,
Kompleks gerekmez.

DERTLİ KAVAL

Çoban, Kaval
Çalıyordu...
Mor koyun
Meliyordu!...
Bir kuzu
Yeşil çimlere
Sanki konuk geliyordu.
Mor koyunun başında
Bir kasap bekliyordu!

MAZİYE BAK!

Ben, çok eskiden
On parasız iken:
Para bulurdum
Yerlerde!...
Demet demet...
Çil çil paralar.
Sonra, uyanır..
Yemek seyrederdim,
Lokanta vitrinlerinde.
Ah, nerede...
O günler nerede?
Şimdi, ayni yerde:
O lokantada...
Yemek yiyiyorum!...
Seyretmesi ne güzelmiş
Meğer...
Ne tad, ne tuz varmış
Yemeklerinde!..

İKİ KAPILI HAN

Boğazına düşkündü
Fil gibi, yer idi.
Dünya iki kapılı bir han
Zayıfı da şişmanı da
Bu kapıdan geçerdi...
Böyle, der idi.
Yedikçe yedi... şiştikçe şişti..
Kapı, sanki;
O kadar genişti.
Adli Tıbba düştü...
Otopsi yapıldı... ve
Obur adam:
İki kapılı handan
Böyle çıkıp gitmişti.

KAÇAN MAYMUN NE DEDİ?

Gülhane Hayvanat bahçesinden kaçan maymun yakalanmış..

Gazetecilere:

KİNG-KONG Filmini seyretmek için kafesten kaçtığını söylemiştir. Parası olmadığı hal de filmi nasıl seyredeceğini soran bir gazeteciye «Herkes beni KİNG KONG sanıp kaçacaktı... Ben de filmi rahatlıkla seyredecektim» demiştir!

ŞİRİNEVLER'DEN TAHİR HIZLIGİDER SORUYOR?.

Rüzgârlı bir havada şapkam başımdan uçtu!... Ayağımda romatizma olduğu için peşinden koşamadım. Dün, şapkamı bir adamın başında gördüm...

Dilsiz olduğum için.. «Bu şapkayı nerede buldunuz?» diye soramadım. Adam, hızlı adımlarla uzaklaştı gitti..

Şimdi size soruyorum.. bu durumda ne yapmam gerek. Beni bu konuda aydınlatır mısınız?

Elbette aydınlatırız.. Şansınız varmış, bay Tahir Hızlıgider!.. Burası Akbaba idaresi.. Elektrik idaresi değil..

Gelelim sorunuza..

Şapka gitmiş.. dava bitmiş! Şimdi, yeni bir şapka alın... Sakın ha.. siz giymeyin, verin romatizması olmayan biri giysin.. Giyerseniz, rüzgârlı bir havada uçacak ve sonuç değişmeyecek.. Nasıl olsa başka biri giyecek!

KENT VAR... MALBORO VAR...

BEN Birinci içerim.. Biraz keyifsizdim, bir Malboro alıp içmek istedim. Aksaray'da minibüsden indim... Hemen çevrem sarıldı. «Kent var. Malboro vaaaar... abi!» «Kaça?» dedim 12,5 lira olduğunu söylediler. «12,5 liraya almam» dedim yürüdüm. Peşime takıldılar. «Abi» dedi biri «nereye gidiyorsun.. o taraftan gitme, polisler var orada!»

«Size ne be!» dedim «istediğim yerden giderim» «yapma abi» dediler ekmeğimizle oynama. «Gel bu taraftan gidelim!»

Boşuna peşime takıldıklarını, nereden gidersek gidelim 12,5 liraya MALBORO alamıyacağımı söyledim durdum.. Boşuna çaba oldu. Bu arada Lâleli'ye gelmiştik... Sesten hızlı giden uçak mı olmuştuk?... Nasıl, ne çabuk gelmiştik Lâleli'ye... Şaştım kaldım... «Kent var... Malboro var... Al abi... 11 lira oldu!... Lâleli'ye geldik böyle oldu!...» Alsam mı, almasam mı, diye düşündüm biraz... Sonra «boşver» dedim kendi kendime. «alma!» Neden Aksaray'da 11 liraya vermemişlerdi?... Bunda bir bit yeniği vardı... Böyle düşündüm. Yola devam ediyorduk... Peşimden:

«Kent var... Malboro vaaar» diye bağırıyorlardı. İçlerinden biri durdurdu beni. «Bayazıt'a geldik abi» dedi «Malboro 12,5 lira oldu, alacak mısın?»

«Neden 12,5 lira oldu?» dedim, elbet olurmuş.. Burada çok polis varmış... yakalanırlarsa okka altına gidererlermiş... böyle dediler.

Ben yürüdüm... onlar da yürüdüler peşimden. Yürüdüm ama, biraz pişmanlık duymadım desem yalan olur. «Keşke Lâleli'de 11 liraya bir Malboro al saydım» dedim. 12,5 liraya da almam doğrusu. Üstelik adamlara «12,5 liraya almam» diye söz vermiştim. Adamlar bağırıyorlardı peşimden: «Kent var. Malboro vaar...» ve yürüyorduk rap rap... Sesleri kulağıma bir melodi gibi gelmeğe başlamıştı... Yumuşatmışlardı seslerini. Çemberlitaş'a geldik... 10 lira yaptılar Malboro'yu «on lira oldu» dediler hepbirden...» Ne duruyorsun alsana?»

Neden almıyordum?... Garip bir tutukluk gelmişti... Ellerim cebime gitmiyordu. Bozuldular Kaçak sigara satıcıları. «12,5 liraya... 11 liraya almadın... sen de ne kelek adam mışın be!... 10 liraya da alınmaz mı bu meret?...» dediler. Haksız da değillerdi... 10 lira da olsa almak gelmiyordu içimden... Çekine çekine yanlarından sıvıştım.. Biraz uzaklaşınca, adımlarımı hızlı atmağa başlamıştım Akbaba'ya doğru... Tam köşeyi dönüyordum ki... bir el yapıştı enseme. Döndüm baktım.. bir polis!

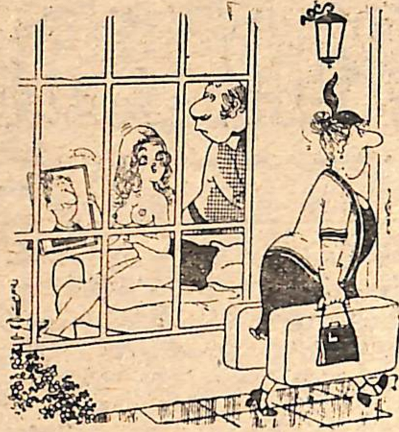
«Nereye ahbap?» dedi «arkadaşların yakalandı... Sen, elini kolunu sallayarak nereye gidiyorsun böyle?...»

Üstümü aradı. Bulamadı kaçak sigara!... Elimdeki, plastik çantaya baktı; içinde karikatürler vardı!.. «Bunlar ne?» dedi «ne iş yaparsın sen?» Sonra ahbap olduk polisle.. Ben ona bir BİRİNCİ... o da, bana bir MALBORO ikram etti... Bu macera böyle bitti.

— Mahsus mu yaptın herif? Benim poz verdiğim bütün resimler bozuk çıkmış!...

MİLLETLER GÜLÜYOR...

— Bu kadının elinde bavullarla buraya geldiğini gördüm şimdi!...

ALKOLÜN FAYDASI

Bir kulak - burun - boğaz mütehassısı hastasını muayene ediyordu. Hasta hemen hemen sağır gibiydi.

— Sizin hiç içki içmemeniz gerekiyor, dedi doktor. Eğer içmezseniz kulaklarınız daha iyi duyar.

Hasta bu öğüde uyarak uzun bir süre içki içmedi. Sonra tekrar doktora muayene olmağa geldi.

— Siz yine içkiye başlamışsınız, dedi doktor

— Evet, diye cevap verdi adam. Gerçi içkiyi kestiğim zaman kulaklarım açılmıştı, ama duyduklarımın biri alkolden daha iyi olmadığı için tekrar içmeğe başladım!.

ŞAHANE!

İki genç nişanlı sinemadan çıkmışlardı. Kız:

— Şahaneydi, dedi.

— Oh, evet, diye erkek mırıldandı.

Bir süre yürüdüler. Sonra kız telaşla:

— Sevgilim, dedi, çabuk dönüp afişlere bakalım.

— Niçin?

— Çünkü annem filmin ismini mutlaka soracaktır!

YA YAPARSA

Bir mösyö, arkadaşını ziyarete gelmişti. Arkadaşı ise evde yoktu. Ama genç karısı buyur etti mösyöyü. Bir süre önemsiz şeylerden konuştular. Sonra kadın:

— Kocamın iki saatten önce eve gelmiyeceğini size önceden haber vereyim, dedi.

— Bunu bana neden söylüyorsunuz? diye erkek sordu. Yapmamam gereken hiç bir şey yapmadımki?!..

— Yapmağa kalkarsanız ne kadar zaman olduğunu bildirmek istedim.!!

BİR DAKİKA

Bir uçak şirketinde telefon çaldı. Memur açtı. Bir kadın sesi:

— Paris-Brüksel arası ne kadar sürüyor acaba? diye sordu.

— Bir dakika madam, deyince memur,

— Teşekkür ederim, diyerek kadın telefonu kapattı.

— Bu yeni bir falcı, ayak çizgilerini okuyor!...

ACELE

Bir adam, kurum yöneticisine:

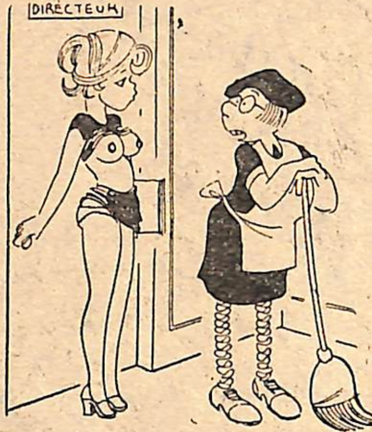
— Çabuk bana bir duş hazırlayın, dedi.

— Sıcak mı, soğuk mu? diye sordu görevli.

— Susuz.

— Fakat, mösyö...

— Çok acelem var, kurulanacak vaktim yok!

— Tuhaf şey! Ben müdürün yanında çalışırken bana böyle yapmazdı hiç!...

BABASININ OĞLU

Amerikalı milyonerin küçük oğlu sigarasını yüz dolarlık bir kâğıt parayla yakınca, babası sinirlenerek:

— Sen daha çok küçüksün, diye bağırdı. Bir daha sigara içtiğini görmiyeyim!

HARİKA BULUŞ

Uçak, dağların üzerinden uçuyordu. Hostes çiklet dağıtmağa başladı. İlk defa uçağa binen yaşlı bir yolcu sordu:

— Neden çiklet dağıtıyorsunuz?

— Kulakların uğuldamasına mani olmak için.

Biraz sonra uçak hava alanına indi. Yaşlı yolcu hostesi çağırarak:

— Harika bir buluş bu, dedi. Hiç bir uğultu duymadım. Ama şimdi yardım edin de şu çikleti kulağımdan çıkaralım!

PİLOT DA İNSAN

Boing tipi bir uçakta bir seks filmi gösteriliyordu. Bir aralık, hosteslerden biri yolculara:

— İçinizde uçak kullanmasını bilen var mı? diye sordu. Kaptan pilotumuz da filmi seyretmek istiyor!...

KİBAR ŞOFÖR

Turistlerle dolu otobüsü, dağ yolunda süren şoför arabayı birden durdurdu:

— Daha fazla ilerliyemeyiz, dedi. Bu yol eşekler ve katırlara mahsustur, yola yaya olarak devam edeceğiz!

Yazısız

PİŞKİN

Delikanlı o gün askerlik muayenesi için göz doktoruna gitmişti. Askere gitmek istemiyordu ve çürüğe çıkmak için elinden geleni yaptı. Doktor sordu:

— Şu harfleri okuyabiliyor musun?

— Hangi harfleri?

— İşte şu levhadaki...

— Levha nerede?

— Karşıki duvarda.

— Orada duvar mı var?

Ve doktordan çürük raporu aldı. O gece bir arkadaşile sinemaya gitti. Filmin yarısında tesadüfen muayene olduğu göz doktoruyla karşılaşınca şaşırdı. Ama bozmadan, ona:

— Affedersiniz, dedi, yanlış binmedim ya bu tren Paris'e gidiyor değil mi?

BİR KONUK BİR HÖDÜK

AKBABA TIRT'ı bu hafta sizlere Sadrazam Sülman Paşanın 2000 yılında yapılan bir röportajını sunacak

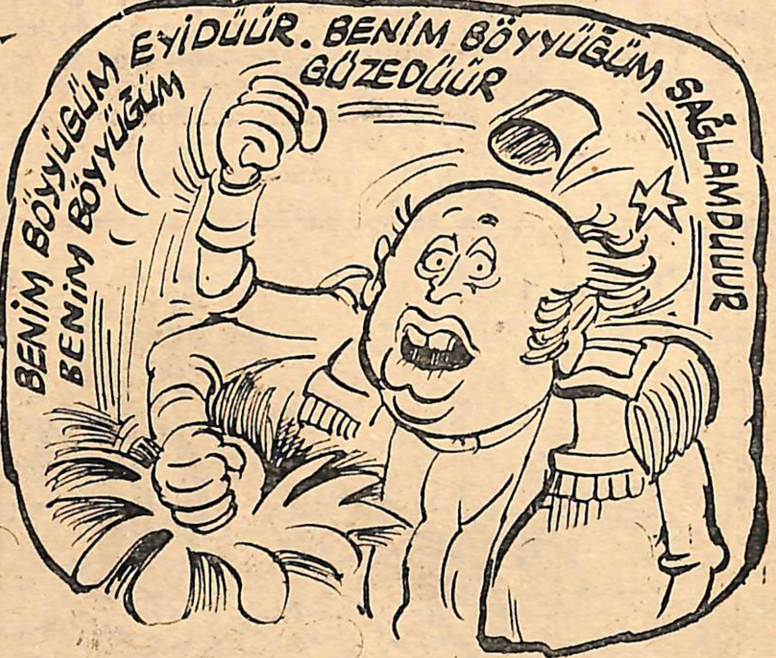
Ekonomik-Kozmik tirilyonik ve de komik böyyük bir röportajjj...

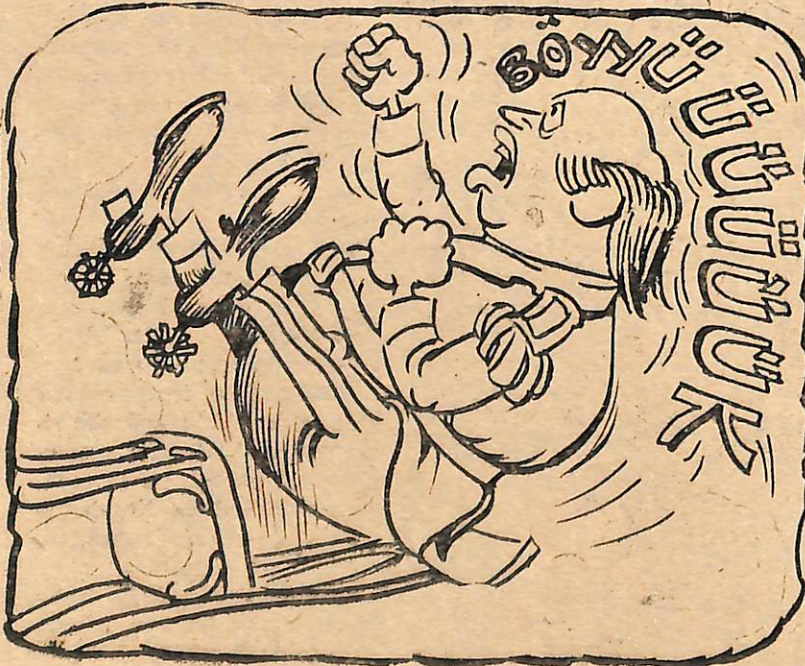
Lütfen aç karınla izlemeyin sonra çarpılırsınız.

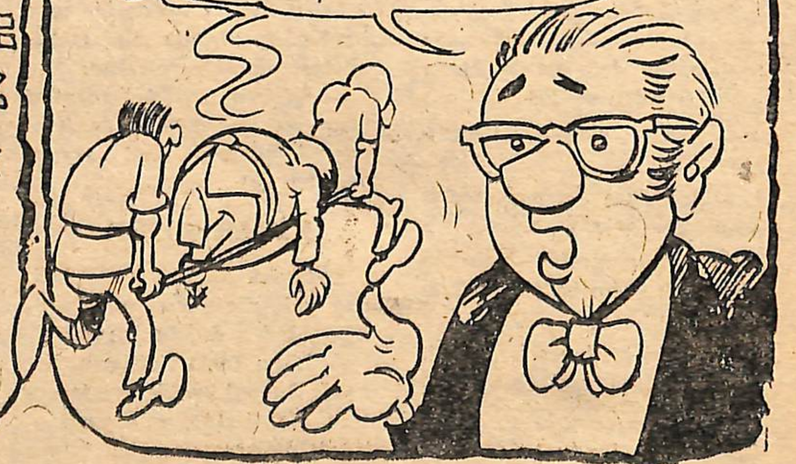
Sonra da zam yiyip zam içerek Sülman Paşaya dua edin... Âmin.

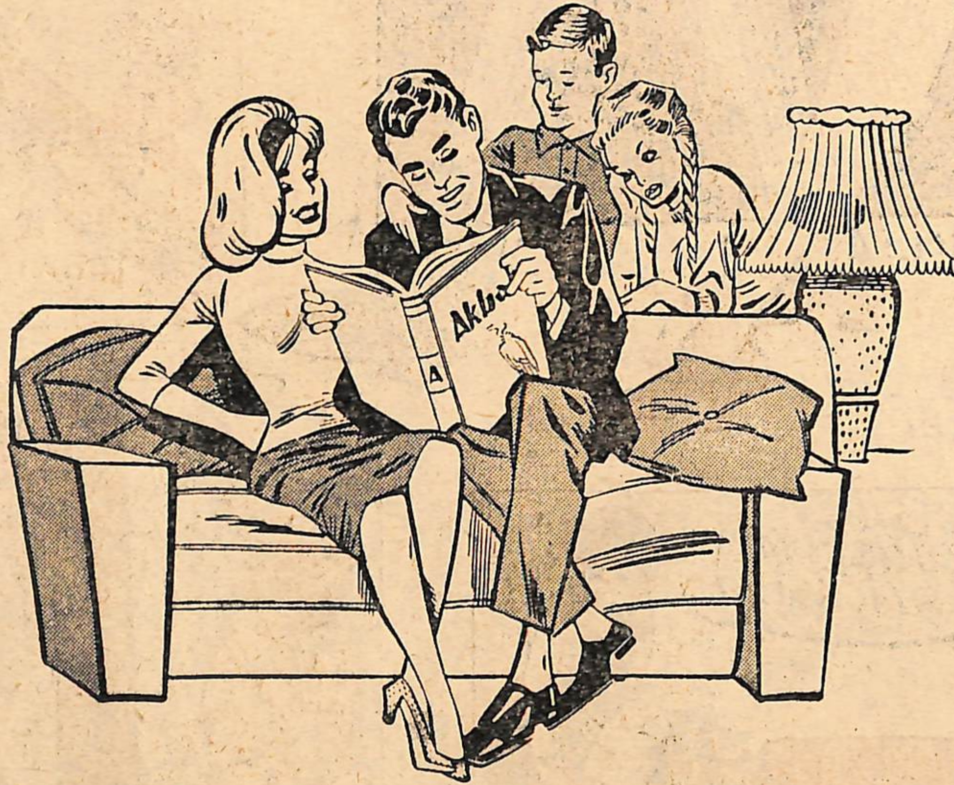

TÜRK BASININDA

55

YILI AŞAN
İLK VE TEK
MİZAH DERGİSİ

Akbaba

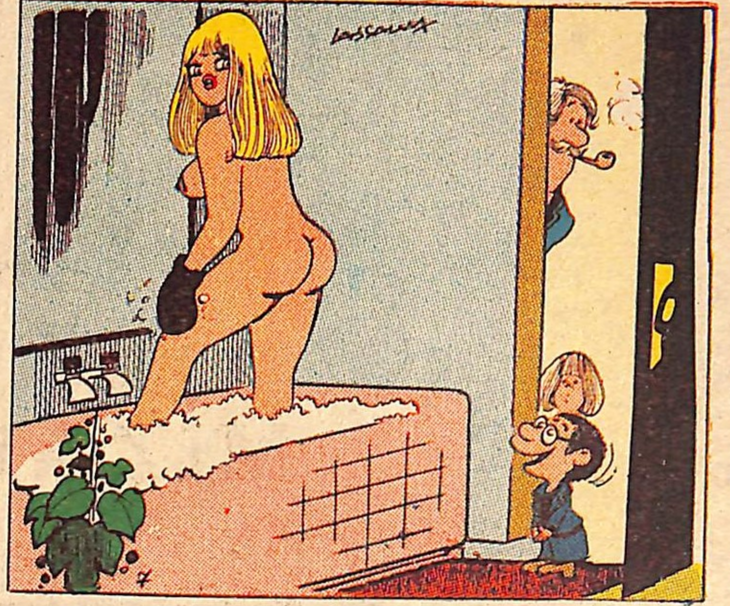

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

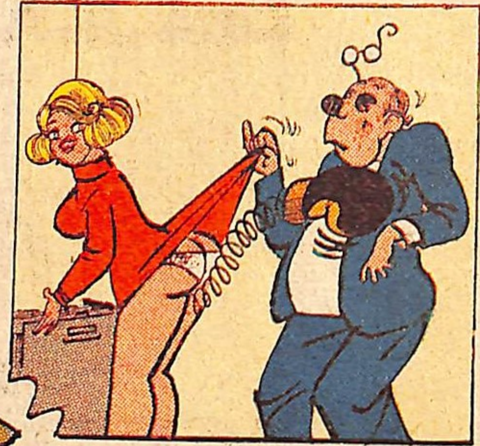
Ak—141

Akbaba

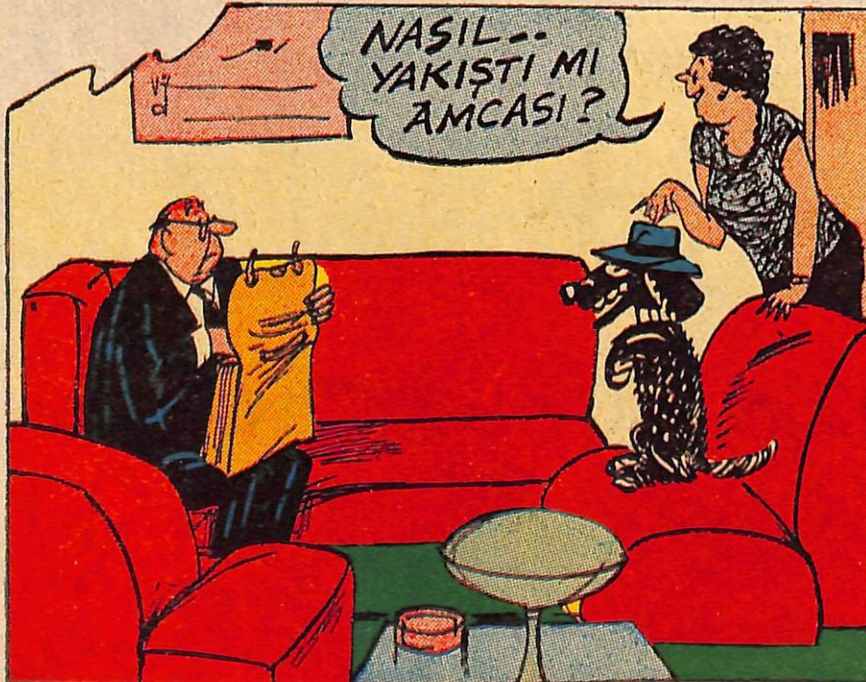

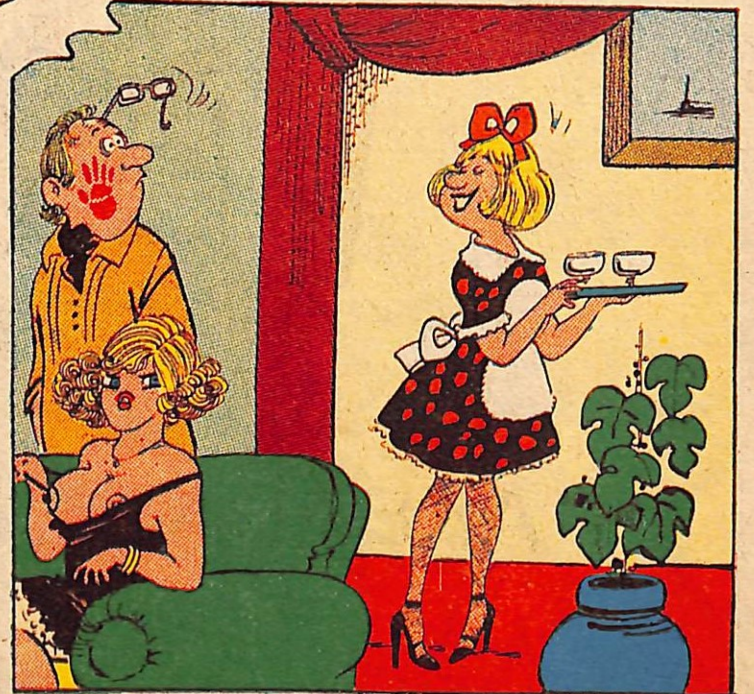

-KENDİ SAHANDAKİ BU MAÇI MUTLAK KAZANMAN GEREK... YOKSA KÜME DÜŞERSİN BABA!

YAZISIZ

-BENİ SEV... BEN ONUN GİBİ KAPRİS YAPMAM.. TOKAT FALAN ATMAM!